

2000. április, X. évf. 1. (25.) szám
A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

Ha szenvedésemben a szenvedő Krisztusba kapaszkodom, az élet akkor is marad ugyan „siralomvölgye”, de legalább nem lesz „siralomház”. Akkor is hull ugyan a könnyem, de nem összetört lelkemből. Akkor is panaszodom, de panaszom ima lesz, fönséges imádság. Akkor is lesz szenvedés, de nem lesz kétségbeesés. Márpedig nem a fájdalom öl, hanem a kétségbeesés, és nem az erő tart életben, hanem a hit...

(Tóth Tihamér)

BENNED BÍZOM A SZENVEDÉSBEN IS

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
A szerető Mennyei Atya és a szenvedés...	4
Mindennapjaink	9
A pápára figyelünk	16
Tilman atya üzenete családoknak.....	17
Élő háziszentély	18
Otthonra találtunk	19
Megismerkedésünk története	20
„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”	21
Őszidő	23
Gyereknövelde	24
Lépcsőházi beszélgetések	27
Hírek	29
Családkadémia híradó	30
Nincs boruk!	34
Gólyahír	35
Nem kell, de szabad... NEVETNI.....	36
Óriási apróságok (gyerekszaj)	36
A szeretetszövetség megkötése	37

Mellékleteink

Kölyökoldal.....	1
Tinioldal.....	4
Főzőcske	6
Barkácsoldal.....	7

OÁZIS 2000. április, X. évf. 1. (25.) szám, a Magyar Schönstatti Családmozgalom és a Családok a Családért Egyesület lapja, katolikus folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: 87/479-014, schoenst@matavnet.hu Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, Debreczeni Katalin, Gábor Miklós, Górány Róbert és Rita, Kelecsényi Zsolt és Rita, Rábai Szilárd és Vörös Györgyi, Weeber Tibor és Saci. Fotó: Varga Kata. Rajzok: Ozsvári Imri. Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre

Köszönjük az értékes írásokat!

Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

Az Oázis előállítási ára 150 Ft.
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).

Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Kérjük a családokat, idén is
tegyék meg felajánlásukat a
**Családok a Családért Ház- és
Családpedagógiai Egyesület** részére!
Adószám: 19265836-1-19,
számlaszám 73200134-10000434.
Köszönjük a felajánlóknak!

Kedves Családok!

Az előző szám, sajnos, technikai okok miatt késett, s mivel az írások nagy része adventhez, Karácsonyhoz kapcsolódott, az „Ünnep” témát elttük pihenni az év végéig.

Itt van már a nagybőjt, az Egyház ebben az időszakban az elmúlást, a lemondást, a szenvedést, a keresztest állítja középpontba, természetesen úgy, hogy a háttérben a feltámadás fénye ragyog. Ez a szám a szenvedésről szól: vajon, ha szenvedés ér minket, el tudjuk-e fogadni? És hogyan? Növekedhetünk általa vagy összeroppanunk nehéz terhe alatt? Ha Isten a Szeretet, hogyan létezhet szenvedés? A téma megérthetlenségét, felfoghatatlanságát elismerve kutatják a családok a válaszokat a következő oldalakon.

Minden kedves családot szeretettel üdvözlö: a Szerkesztőség.

A következő szám témája: A képernyő. Továbbra is várjuk írásaitokat:

Karikó Éva, Sallai Tamás

2040 Budaörs, Őszirozsa út 15.

e-mail: evatom@uze.net

Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus, semmi sincs, ami nekünk, embereknek olyannyira ellenünk lenne, mint a szenvedés, bármilyen szenvedés. Minket boldogságra teremtettek, miért van akkor szenvedés, minek? Uram, minden csapás, ami minket ér, földre vet bennünket, megmutatja, mik vagyunk valójában: korlátozott, gyámoltalan, függő lények. Azért tudunk olyan nehezen igent mondani a szenvedésre, mert ezt az egzisztenciális tehetetlenségünket nem akarjuk elismerni. Kérlek, mutasd meg, hogy minden szenvedés esély arra, hogy gyermekké váljunk Benned, megváltozva és átalakítva a Te képedre: mutasd meg Te, a Gyermekek, aki által mi az Atya gyermekei lettünk. Segíts, hogy szíves örömet minden nehezetre elfogadjak és áldozattá tegyék, anélkül, hogy görcsösen ragaszkodnánk a boldogságról alkotott saját elképzeléseimhez. Az Atyának szóló adománnyá, sokakért. Amen.

E. Badry: Kockáztatni bátor (kilenced)

„A szerető Mennyei Atya és a szenvedés”

(Katicabogár tapogatózások a szenvedéshez)

Nem tudok többet mondani az Istenről, mint amit egy katicabogár tudna mondani az emberről, akinek az ujjá hegére szállt, s ott egy pillanatig megült.

(Gyökössi Endre)

A Mennyei Atya a Szeretet. Isten a Szeretet. Hogyan lehetséges mégis, hogy Isten hallgatólagosan eltűri, megengedi vagy netán küldi(?) ezt a mérhetetlen sok szenvedést, amivel naponta szembesülünk saját életünkben, környezetünkben, tévében, rádióban...?! Sokan felteszik ezt a kérdést. Nem hívóktól gyakran hallani: “Én nem hiszek a te Istenedben, vagy alszik a mennyben, vagy rövidlátó, vagy nem lehet, hogy szeret. Ha az én gyerekeimet valaki bántaná, akkora pofont kapna, hogy egész életében megemlegetné, a te Istened azonban semmit sem tesz.” Meg lehet botránkozni ezen a kijelentésen, de el is gondolkozhatunk rajta, vajon mi hogyan egyeztetjük össze a keresztet a jóságos Mennyei Atyával. Tudjuk, a szenvedés misztérium, ezért nem lehet teljesen megérteni, körülményei, azonban fontos gondol-

kodni róla, hiszen ha bennünket ér, sokat segíthet, hogy ne büntetésnek, csapásnak, elhagyatottságnak éljük meg, hanem út lehessen a Mennyei Atya felé.

A fejlődés szenvedés. Az emberi élet célja, hogy az ember képessé váljon arra, hogy egy legyen Istennel a szeretetben. Feladata nem több és nem kevesebb, újra és újra szabadon az igazi Szeretet, Isten mellett dönteni. Hogy az ember Istenhez egyre közelebb kerüljön, újra és újra le kell mondania önmagáról. Újra és újra meg kell hálnia annak, ami korábban volt és egyben újra és újra újjá kell születnie is. A magnak el kell hálnia, hogy kalász lehessen. Meghalás, újjászületés, lemondás, mind-mind fájdalom.

Ráadásul az ember nemegyszer Isten ellen, a szeretet ellen dönt. Ez a bűn. A bűn miatt a szenvedés csak fokozódik.

A bűn következménye: szenvedés. Az ember fájdalmat okoz másnak és neki is fájdalmat okoznak. Elszenvedí mások bűnének következményeit: hazugságot, rosszat, pletykákat, „fúrást”, rágalmat, megalázást, mellőzést, szeretetlenséget, megcsalást, testi bántalma-

kat... Tévedés azt gondolni, hogy Isten haragja sújt le ránk, ha ezeket kénytelenek vagyunk elviselni. Istennel kérjük számon a sok gonoszsgot, ami a földön van: ártatlanokat ölnek halomra, gyerekeket bántalmaznak, megbecstelenítene, milliók éheznek... Az Égre kiáltunk, mintha egy vérszomjas Isten okozná a sok tragédiát. A gonoszsgot, a szenvedést nem Isten zúdítja ránk, hanem mi magunk okozzuk embertársainknak. Mi vagyunk a felelősök, mi, emberek, akik nem szeretünk eléggé (a szó nem romantikus értelmében, hanem önzetlenül, magunkról elfeledkezve).

De akkor Isten miért nem avatkozik közbe, miért engedi meg? Mert komolyan veszi szabad akaratunkat, különben nem lennénk mások, mint Isten beprogramozott robotjai, marionett figurák. Szabad akaratot adott nekünk, annak minden következményével. Ez adja méltóságunkat. Egy szép világot adott kezünkbe. Hogy mi lesz belőle, rajtunk áll. Ránk bízta a világot, mert komolyan vesz bennünket. Nem küld villámokat a bűnösre, amikor szenvedünk mások gonoszsga miatt.

Hát akkor mit tesz Isten? A szenvedést felhasználja, hogy formáljon, alakítson minket, hogy még jobban tudjunk szeretni. „Szegény

gonosz lélek – mondja Tilmann atya – valami rosszat tesz, és Isten még azt is jóra fordítja!” Isten értelmet ad a szenvedésnek, még akkor is, ha mi ezt az értelmet nem mindig, vagy csak későn fedezzük fel. Tudjuk, hogy sohasem lehet a szenvedés az utolsó szó, hiszen az Isten ölében már semmi fájdalom nem érhet minket. Ha egy ártatlan meghal, nehéz arra gondolnunk, hogy neki most sokkal jobb, mintha élne, hogy ő most a földön elképzelhetetlen legnagyobb boldogságot éli át a mennyországban. Ha ebben nem hiszünk, elviselhetetlen kín lehet az élet.

Az előbb azt írtuk, Isten nem avatkozik be. Ez majdnem így igaz, de tapasztaljuk, hogy Isten mégis sokszor közbelép, megvéd minket a gonosztól vagy rossz döntéseink, figyelmetlenségeink következményeitől: sokan átélhettük már, veszélyben voltunk és valami érthetetlen módon megmenekültünk, totálkáros kocsiból épen szálltunk ki, gondatlanságból elvesztett holmink csodálatos módon előkerült, lezuhanó súlyos tárgy elől az utolsó pillanatban elléptünk... Isten gondoskodik. Közbelép, amikor kell. Amikor talán a szenvedés semmilyen módon nem segít a szeretet növekedésében.

Kentenich atyánk életében is megfigyelhettük ezt az isteni be-

avatkozást: hazatérését Milwaukee-ból egyértelműen a Szűzanya intézte. Ő kifejezetten kérte, hogy ne emberi közreműködésen múljon visszatérése Schönstatt családjához. Bár Róma még nem akart véget vetni száműzetésének, a Mennyei Atya úgy látta, hogy szeretett Egyházához való feltétlen hűségéről bizonyosságot tett, hitét, derűjét nem csökkentette, inkább növelte a szenvedés és most már legyen vége. A Vatikánból váratlanul telefonos táviratot kapott, hogy térjen vissza, ügyét felülvizsgálják. A feladót sohasem találták meg; hívei nem lehettek, mert nagyon kellemetlen helyzetbe hozták volna. A Gondviselés közbelépett.

Jézus életében is többször felfedezhetjük, hogy az Atya gondoskodik Róla. Pl. Jézus saját falujában az Atya nem engedte, hogy baja történjen, a gonosz embereket megakadályozta, hogy lelökjék a szikláról: „Mindnyájukat düh töltötte el a zsinagógában. Fölkeltek, kidobták őt a városból és föl vitték őt annak a hegynek az oldalára, amelyen a városuk épült, hogy letaszítsák őt. Ő azonban áthaladt köztük és eltávozott.” (Lk 4,28-30) Ez a szenvedés (hogy Jézust a szikláról lelökjék) nem volt az Atya tervében. Nem egyszer tapasztalhatjuk mi is ezt. Olyan helyzetekből szabadulhatunk, ahonnan a menekülés csak is-

teni úton lehetséges. Isten félresöpri a ránk ható gonosz erőket.

Mielőtt bármi szenvedés érne minket, az Atya kezébe veszi, megméri, hozzánk igazítja, célt ad neki, és a terhet velünk együtt hordozza. Az Atya kezében meg nem szentelt szenvedés nem érhet minket, mert az Atya szerető és mindenható. A szenvedés így jön az Atya kezén keresztül hozzánk. Ezért mondhatjuk (Jézussal együtt) a szenvedésről, „kehely, amit az Atya küldött nekem.” A gonosz emberek nem árthattak volna Jézusnak, ha ez a „kehely” nem az Atyától jön, mint ahogy nem árthattak neki, amikor a szikláról le akarták lökni.

Az ember osztozik Krisztus szenvedésében. Krisztus szenvedett és meghalt értünk, annyira szeret minket. A szentmisében ismételten megújítja értünk hozott áldozatát. Jézus szíve átérzi nyomorúságunkat, együtt érez velünk és magára veszi sorsunk terhet. Hogyan is gondolhatjuk, hogy gondtalanul trónol a felhők fölött, amikor szeretett gyermekei szenvednek?! Mivel Ő mindegyikünkkel együttérez, szenved a fájdalomtól, amely az embert éri. Minden kínunkat átérzi, átéli félelmeinket, megaláztatásunkat, fájdalmunkat. És szenved attól is, hogy szeretett teremtménye elhagyta Őt.

Bár az ember elszakadt Istentől, mégis szereti Őt. Az ember szeretné vigasztalni Istent, azáltal, hogy közeledik vissza Hozzá (jobban szeret), és azáltal, hogy együtt érez Vele, osztja Jézus fájdalmát, Vele együtt szenved. Ez a gondolat nem idegen attól, aki érezte már, hogy a szeretett lény fájdalma az övé is, nem azért, mert a másik elvárja, hanem mert a szeretet nem tud mást tenni. Sőt még tovább megy, át akarja teljesen venni a szenvedést. Jól tudják ezt az anyák, akik azt kívánják, inkább ők viseljék gyermekeik fájdalmát. Talán ez egy kicsit magyarázhatja azt is, hogy a szentek, akik különösen szerették Istent, miért szenvedtek olyan sokat: annyira eggyé váltak Krisztussal, hogy az Ő fájdalmát ők is átérezték és osztozni akartak benne. Mert ezek az emberek nagyon szeretik Krisztust, Ő feltárja előttük érzéseit, ezek között a szenvedést is, természetesen sok-sok örömet is a fájdalom mellett. Legtöbbször mielőtt Jézus feltárná a fájdalmát, nagy kegyelmekben részesíti őket, hogy képesek legyenek a szenvedést elviselni. A stigmák is osztozás Krisztus szenvedésében.

Akit megérint Jézus szeretete, viszonozni szeretné azt. A kis Josef Engling, később Kentenich atya egyik első tanítványa, amikor ott volt a templomban a keresztutat imádko-

zó édesanyjával, azt mondta a végén: „Er ist dreimal gefallen (háromszor esett el)”. Gyermeki szíve befogadta Jézus szenvedésének látványát.

A szenvedés lehetőség a növekedésre. Isten azt akarja, azért teremtet minket, hogy valamikor teljes egységben legyünk Vele. Azt akarja, hogy majd tökéletesen boldogok legyünk, de az itteni boldogság nem azonos a mennyei örömmel, sőt sokszor a földi öröm elvon minket Istentől. A szabad akaratunk miatt tudunk rosszat választani. Isten látja, hogy esetleg rosszul döntünk, és mert szeret minket, mert félt minket, mert látja, hogy vesztünkbe rohanunk, jelez. De az apró jelekre sokszor nem figyelünk (nem figyelünk, ha pl. a társunk által szól Isten: túlhajtod magad), akkor figyelünk, ha a fájdalom megálljt parancsol. Isten állítja a váltót, hogy ne a vesztünkbe rohanjunk. Formál minket, lemetszi a vesszőket, melyek nem hoznak termést. Visszahúzódik, hogy rátaláljunk, mert ha nálunk lenne, elsősorban önmagunkat keresnénk, így ki kell lépünk önmagunkból, hogy megtaláljuk Őt. Van, hogy imádkozunk és néma csend a válasz, pedig semmi olyat nem tettünk, ami ezt a visszavonulást okozhatná. Isten hallgat, figyel, készek vagyunk-e szavainak befogadására. Érezhető jelenlétét megvonja, hogy szerete-

tünk, bizalmunk a hitünk révén erősebbé válják. Nem azért mert azt akarja, hogy nekünk fájjon, hanem, mert azt akarja, hogy a szeretetben növekedjünk. És ez fáj. Lemondani önmagunkról, hogy Istené legyünk, lemondani saját dicsőségünkről, hogy Isten dicsősége nyilvánuljon meg. Így tudunk majd a mennyben teljesen eggyé olvadni Vele a szeretetben. Ez a célja, ez a célunk, erre a nagy találkozásra készít fel minket életünkben, és ez a formálódás nem mindig kellemes. Jajgatunk, ha önzésünk darabkáit faragja le rólunk, és nem könnyű arra gondolni, milyen szép alkotás lehet majd a végtermék.

Az Isten és ember kapcsolata (Jézus ezt hangsúlyozza) a szülő-gyermek kapcsolatára vezethető vissza. „Ti, bár rosszak vagytok, tudtok jól adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább tud adni Menygyei Atyátok annak, aki kéri Tőle.” A jó szülő segíti gyermekét, hogy igazán szeretni tudó ember váljon belőle. Ez bizony kellemetlenséggel is jár, van pl. amikor oda kell, hogy adja játékát más gyerekeknek, rendbe kell tennie szobáját, segítenie kell a mosogatásban, figyelembe kell, hogy vegye mások érzéseit, együtt kell éreznie, de közben a szülő figyel arra, hogy akkora terhet tegyen gyermekére, amit az elbír, segíti a feladatban, együtt érez vele, és ha

szükséges, de csak ha szükséges, a külvilágtól megvédi. Isten igazi Atya, szerető, gondoskodó, feltétel nélkül elfogadó, de nem kizárólag dédelgető, babusgató, jó érzésekben elringató. Jót tesz-e az a szülő, akinek csupán az a célja gyermekével, hogy az kellemesen érezze magát!? Jót tesz-e, ha hagyja, hogy mindent a saját kedve szerint csináljon, nehézséget nem állít elé, kikerül mindent, ami rossz érzést, fájdalmat okozhat?! Jót tesz-e, ha nem adatja be az oltást, mert az fáj? Mi lenne az ilyen gyermekből?! Önző, infantilis, elpuhult, gyenge ember.

Isten valóban szeret minket, nem számít, hogy tökéletlenek és bűnösök vagyunk, de nem tutujgat. Az mindegy, hogy megengedi-e a keresztet vagy mint feladatot vagy ajándékot küldi a keresztet. Ami számunkra fontos, hogy felfedezhetjük minden szenvedés mögött, de nem csak mint azt, aki alakít minket, hanem azt is, aki velünk együtt szenved. Pascal szavaival: „Krisztus haláltusája a végső időig tart.” Amíg egyetlen ember szenved, Jézus is szenved.

Félek a szenvedéstől, Atyám. De Benned bízom, mert tudom, hogy mellettem állsz, jósaágos, szerető kezddel formálsz, hogy minél jobban szeressem és minél jobban eggyé tudjak válni Veled.

Ámen.

Az erőt adó szenvedés

Elkényeztetett az Isten. Gyakran megajándékozott jelenlétével. Imádkozáskor gondolataim szárnyaltak Felé, ha kértem Tőle, kaptam. Az apró nehézségeket könnyen átvészeltük, a problémákat könnyedén megoldottuk. Boldog voltam, de nem voltam nyugodt: tudtam, ez így kellemes, de nem természetes. Mi lesz majd, ha találkozom a szenvedéssel?! Mi lesz, ha nem leszek kitartó? Ha nem lesz elég erőm? Ha elveszítem a hitem? Mi lesz, ha Isten nem hordoz a tenyerén? Boldogságomat beárnyékolta a félelem. Ha késett a férjem, aggódtam: csak nem esett valami baja? Jaj, mit hoz a holnap? Mi lesz, ha...? Hiába tudtam: elég a napnak a maga baja, a holnap majd gondoskodik magáról. Nem segített a tudat: aki fél, nem szeret igazán. Tudtam, hogy félelmemet csak a megtapasztalás szünteti meg, ha nagy nehézségen is túljutok Isten segítségével. Problémámat férjemnek meséltem, aki bár egyáltalán nem ilyen természetű, megértett, de segíteni Ő sem tudott.

Egyszer csak bekopogtatott a várt-félt nehézség. A várandósság vége felé erős allergiám lett, mely miatt kb. két hónapig csak napi 2-3 órát tudtam aludni. Nagyon kimerültem. Aki valamiért nem tud aludni, érti, milyen érzés feküdni az ágyban majdnem egész éjszaka, estéről estére, nyavalyákkal küszködve és erőlködni, hogy aludjon az ember, mert másnap helyt kell állnia. Semmi nem tudta elterelni figyelmemet a kínzó tünetekről. Egész testemen megvastagodott a bőr, helyenként pikkelyes lett, kínnan viszketett, égett, gyógyszereket a baba miatt nem kaphattam, és igazából senki nem tudta megmondani, mi bajom lehet. Ilyet még nem láttak. Csupán a jéghideg zuhany jelentett némi enyhülést pár percre.

Bár iszonyú fáradt voltam, csodálatos módon teljesen el tudtam látni a családot, az akkor még egyetlen kislányunkkal sem voltam türelmetlen. Sokat imádkoztam, de Isten mintha visszavonult volna, nem ajándékozott meg jelenlétének érzetével, de nem inogtam meg a hitben, hogy mellettem van. Arra kértem Istent, legalább az arcomra ne menjen a kiütés, mert az utcára sem mernék akkor menni, és a nyakamon valóban véget értek a foltok.

Féltem a szüléstől, a kimerültség miatt lesz-e erőm rendesen végigcsinálni. A vajúdas hosszúra nyúlt, de a baba kimondhatatlanul szép volt: hosszú, formás kicsi testtel, óriási szemekkel, szépen ívelt ajakkal, még más anyukák is csodájára jártak. Még sohasem láttam ilyen szép újszülötet. Az allergiám azonban szinte egyáltalán nem csökkent, továbbra sem

tudtam aludni. Fáradt voltam, lelkiileg omladoztam, úton-útfélen sírvafakadtam, de uralkodtam magamon, tudtam, ki kell bírnom. Férjem sokat virasztott velem, simogatta égető bőrömet, vigasztalt. Gondoskodása erőt adott, Benne bíztam, tudtam, bármi történhet is az életben bármikor, Ő ki-tart mellettem. Bár Isten jelenlétét nem éreztem, de férjem tükrözte nekem a szerető, gondoskodó, együttérző Mennyei Atyát.

Néhány hét múlva a mellem erősen begyulladt, belázasodtam és antibiotikumot kellett szednem. Valószínűleg a gyógyszer hatására pár nap alatt teljesen meggyógyultam.

Mit kaptam a szenvedésben? Vagyis inkább mit veszítettem el: a félelmemet. Megtapasztaltam, hogy bízhatom a Mennyei Atyában, bízhatom a férjemben. Ha nehézség ér, ők jelentik a biztonságot, az erőt, a vigaszt, a támogatást. Erősebb lettem, mint a szenvedés előtt voltam.

Ugrás Isten karjaiba

Fiatal házások voltunk két gyerekkel, az egyik az asszony hasában volt még, és otthagytam a munkahelyem, úgy, hogy nem volt állásom. Miért?

A cégemnél napi 12-14 órát dolgoztam, és hétvégén is többször berendelték. A gyereket alig láttam, csak alva, mire hazaértem, már nem volt erőm arra, hogy a feleségemmel beszéljek, bevágtam a vacsorát és beestem az ágyba. Feleségem hiába kérdezte, mi volt benn, nekem már semmi kedvem nem volt ezekről beszélni, örültem, ha nem kellett rágondolni. Elmondta, mit tud már a gyerek, milyen új szavakat mondott, de másról alig beszéltünk. Elnézegettem feleségem fiatal, örökké borongós arcát, már nem volt olyan mosolygós, mint amikor megismertem. Arca néha olyan idegennek tűnt, a gondolatai nemkevésbé, nem csoda, hiszen jóval kevesebbet láttam, mint kollégáimat. Sokszor csak bámultuk egymást szóltanul, nem tudtam, mit mondhatnék, teljesen üresnek éreztem magam. Nem a kemény munkát nem bírtam, hanem hogy a családom egyre idegenebbé válik, átjáró vendég vagyok a lakásunkban. Tudtam, tudtuk, ha ez így megy sokáig, széthullik a családuknak (ha nem is papíron, de lélekben).

Féltettem a családomat. Éreztem, lépnem kell. De ki tartja el akkor őket? Hogyan élünk meg? És mi van, ha nem talállok másik munkahelyet? Gondoltam, csak akkor lépek, ha talállok másik állást. Kivettem egy hét szabadságot (többet nem kaptam), de ez az idő nagyon kevésnek bizonyult. Ez nem volt járható út.

De lépni kellett! Feleségemmel megbeszéltük a problémát, ő arra kért, bízzam a Jóistenben, mert ő biztos abban, hogy ebben a helyzetben nem hagy magunkra, hiszen Isten szeretetre hívott meg minket, és ami most velünk történik, nem a szeretetet szolgálja, hiszen a gyerekeim éheznek, éhes az apjára. (A feleségem nemkülönben.)

Munkánélküli lettem és munkát kerestem. Fejest ugrottam a semmibe (mondták mások). Beleugrottam Isten karjaiba (mondta a feleségem). Igaz a mondas: „Nagy bátorság kell ahhoz, hogy Isten karjaiba vessük magunkat.” Pokoli nehéz volt. Egyik „interjú” a másik után. Minden munkahely olyan, mint a régi helyem: rugalmas munkaidő, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy látástól vakulásig. Essek csöbörből vödörbe? Azt már nem, állt sarkára a feleségem, ha már zuhansz, ne fecséreld az erődöt arra, hogy szalmazsálakba próbálsz kapaszkodni, meglátod, megtalálsz majd az igazi fogódzót, ami biztosan megtart. Nehéz volt ezt zuhanás közben elfogadni, de azért történt ez idő alatt jó néhány dolog, amely erőt adott. Mindig kaptam ismerősök révén alkalmi munkát, ami lehetővé tette, hogy nagyon spórolósan, de nem szenvedtünk hiányt fontos dolgokban. És volt időm a gyerekeimre (időközben megszületett a második) és a feleségemre. Rendszeresen eljártunk sétálni, anyósom átjött esténként vigyázni a gyerekekre, amíg mi félórát-órát gyalogoltunk, beszélgettünk, mint udvarlós koromban. Hétvégén a szülők vendégül láttak minket ebédre, és többször megleptek jó falatokkal, kis ruhákkal a gyerekeknek, a barátok is sokat segítettek.

Hét hónapig voltam munkahely nélkül. Végül találtam egy kft.-t, ahol a túlóráért magasabb bért fizetnek, mint rendszeren, ezért kollégáim többsége versenyez azért, hogy plusz munkát kapjon, így én eldönthetem, hogy benn maradok vagy nem. Nem mondom, hogy soha nem dolgozom tovább, de tudjuk, hogy ez csak alkalmanként van így, és utána újra a családé is vagyok.

Más lettem-e ezután a nehéz időszak után, mint azelőtt voltam? Nem tudom, talán másként látok dolgokat. Már nem dobok ki száraz kenyérvéget, el tudom képzelni az életet autó nélkül is (bár nehezen), ugyanis amikor az előző cégnél felmondtam, a cégautót is vissza kellett adnom. Tudom, hogy van körülöttünk egy védőbástya, aminek alapja az Isten, pillérei, téglái pedig a szüleink, barátaink.

Ki tudja?

Egyik kedvenc történetünk:

Egy bölcs parasztnak volt egy fia, egy lova és egy szomszédja.

Egy reggel ellovagolt a fiú a városba a piacra, de a hegyek között a ló ledobta és elkóborolt. Így a fiú egyedül jött vissza.

„Milyen szerencsétlenség!” – mondta a szomszéd.

„Ki tudja!” – felelt a paraszt.

A következő reggel elindult a fiú, hogy megkeresse a lovat. Megtalálta, és még egy pompás vad csődört is hozott haza vele.

„Milyen szerencse” – mondta a szomszéd.

„Ki tudja!” – felelt a paraszt.

Másnap reggel az ifjú a csődört elkezdte betörni, az megugrott és a fiú eltörte a karját.

„Milyen szerencsétlenség!” – mondta a szomszéd.

„Ki tudja!” – felelt a paraszt.

Másnap reggel a király toborzói jöttek a faluba, hogy a fiatalembereket összegyűjtsék a háborúra. Ideiglenes alkalmatlansága miatt a fiú elkerülte a szolgálatot.

„Milyen szerencse!” – mondta a szomszéd.

„Ki tudja!” – felelt a paraszt.

Másnap...

...

...

„Ki tudja!” – gyakran hallott szlogen nálunk. Ha bedöglik az autó, és férjem a motorháztetőt csapdossa, mert nem érünk időben valahova, ha találunk egy jónak ígérkező szakembert, akinek a kezébe az anyagért előre pénzt adunk, ha egy váratlan program miatt nem mehetünk úszótanfolyamra... És az ember szíve beleszakad, ha egy fiatal hal meg, de ki tudja, milyen szenvedés elől menekült meg, mi várt volna rá, ha tovább élt volna. És bár tudjuk, de nehéz hinni, hogy neki odaát mennyivel jobb, mint itt nálunk.

Végül is ki tudja? Csak egy elmulasztott jó lehetőséget tudunk elképzelni, de hogy így elkerülhettünk egy rosszat? Ki tudja? Vagy hogy kikerültünk egy nehézséget, de az esetleg valami jót hozott volna? Na de ki tudja?

Mi tudjuk! Csak nem most. Majd „odaát”. Egy prédikációban hallottuk: Életünk olyan, mint egy gyönyörű, Isten szötte szőnyeg. De nézzük meg a

hátoldalát. A szálak teljesen kusza összevisszaságát látjuk rajta, nagy káoszt és nehezen hihetjük el, hogy a szőnyeg színe gyönyörű. Életünkben a szőnyeg fonákját látjuk (tükör által homályosan), de ha meghalunk, akkor látunk „színről színre”. Látjuk, hogy annak a kusza szálnak pont oda kellett futnia, hogy a szőnyeg színén a gyönyörű motívum kirajzolódjon.

„Ha tudjuk szeretni a Jóistent úgyis, hogy nem értjük, az óriási erőt ad” – mondja Tilmann atya. Történik velünk valami, ez rossz, ez kényelmetlen, ez fáj, ráadásul értelmetlennek látszik, de hisszük, hogy a végén a kusza szálakból gyönyörű kép rajzolódik ki.

A lehető legjobb, ami velem történhetett

Ha a szenvedés és a nehézség értelme kerül szóba, mindig eszünkbe jut a következő történet, amit sok-sok évvel ezelőtt egy lelkigyakorlaton egy plébános atyától hallottunk. Ez a történet a mai napig kísér és nehéz helyzetekben táplál minket:

Egy atya jó néhány évvel ezelőtt a plébániára vett egy lányt, akit az anyja háromhetes korában belopott a főtí gyerekvárosba. Később ez a gyerek az utcán nőtt föl, a lehető legrosszabb körülmények között. Nagyon komolyan narkózott, alkoholistá volt, hazudós és tolvaj. Három évig elmondhatatlan sok baj volt vele. Különböző rendőrségi problémái is voltak.

Három év elteltével egy nagy méretű „dráma” végén kijelentette az atyának: „Én magát utálok, maga egy hülye, annál nagyobb marhaságot nem csinálhatott volna, hogy engem idevett, vegye tudomásul, hogy gyűlölöm, és most azonnal elmegyek, abból amit maga vett, nekem nem kell semmi, engem többet nem lát.” Bevágta maga után az ajtót és elment.

Az atya szomorúan, de bizakodó szívvel imádkozott: „Ha a damaszku-szi úton egy perc alatt meg tudta téríteni Sault, akkor ezt a lányt is meg tudja téríteni. Most Te következel, mert én már tehetetlen vagyok. Cserébe én egészen odaadom magamat Neked, Uram.”

És a következő nap délután az atyát elütötte az autó, nagyon súlyos sérüléseket szenvedett. A lány véletlenül a közelben volt, hallotta, mi történt az utca végén, odarohant. Az atya életveszélyben volt, a lány szinte mindig mellette volt, és attól a naptól kezdve a lány többé nem drogozott, nem alkoholizált. És ennek ma már 12 éve van, és azóta sem esett vissza. Pedig közben nagyon nehéz körülmények között volt. Azóta férjhez ment, van két aranyos gyereke és tisztességesen élnek.

Még most is emlékszünk az atya szavaira, amint ezt mondta: „Hát most mondd nekem, hogy ez véletlen, ha ökörnek nézel?! Ez volt az ára. Nem én szabtam meg, Jézus Krisztus szabta meg. Mert én odaadtam magam neki és azt mondtam: tégy velem, amit akarsz. Ő ezt tette, de meg is adta azt, amit kértem. Nem azért mondom, mert megláttam az eredményét, mert ha most sem tért volna meg a lány, akkor is egészen biztosra vehetem, hogy előbbutóbb a végén találkoztam volna vele a mennyországban.”

Számunkra nagyon nehéz volt elfogadni, hogy a legjobbnak lássuk, akármilyen történik velünk. Nehéz Isten karjaiba vetni magunkat és hinni: ez az a hely, ahol biztonságban vagyunk, ahol minden azért történik, hogy jobban szeressünk. Azt vettük észre, sokkal könnyebben meglátjuk Istent a szenvedésben, ha törekszünk arra, hogy a kellemes helyzetekben is Őt lássuk. Mintha „rutint” szerezni ezáltal az Isten felismeréséhez. Kutatjuk, milyen célja lehet a nehézségnek, ha pedig az értelmet nem tudjuk megtalálni, keressük, mit vár tőlem most, mit tegyek ebben a helyzetben. Pl. ha elromlik az autó, pedig fontos alkalomra sietünk, lehetséges, hogy útközben valami rossz ért volna minket. Ha értelmetlenül sokat kell várakoznunk, akkor időt kaphatunk az imára, vagy az odafordulásra egy velünk várakozóhoz. Amikor magzatunk elvetélt, bizalmunkat és meggyőződésünket adtuk tovább, hogy gyermekünk jobb helyen van most, mint nálunk lett volna. Amikor igazságtalanul bántanak, bírálják, Isten a megbocsátásunkat kéri, erősebbé tesz és Önmaga felé fordít minket...

Ez egy olyan feladat a mi házasságunkban, amelynek újra és újra neki kell gyürkőzni és sohasem mondhatjuk, hogy tökéletesen sikerült megoldanunk. De hogy ezen az úton elindultunk, sokat köszönhetünk a fent említett atyának, hogy vele találkoztunk, biztos nem a „véletlen műve”.

Áldott betegség

Negyedik kisbabánkkal veszélyeztetett várandós voltam és kórházban kellett feküdnöm. Nehezen bírom a kórházi körülményeket és magamban lázadoztam, hogy a családnak milyen nagy szüksége lenne rám, és itt fekszem tehetetlenül az ágyban.

Tehetetlenül. De ezt csak én gondoltam.

A két hónap alatt, amíg benn feküdtem, végighallgattam több asszony életét, nehézségeiket tárták fel, problémáikra kértek tanácsot, bátorításra,

vigaszra szomjaztak és én próbáltam erőt önteni beléjük, ha segíteni nem is mindig tudtam, meghallgattam őket. Beszéltem abortuszon átesett lányokkal, és bár nem hallgattam el álláspontomat, biztosítottam őket Isten végtelen szeretetéről. De a legtöbbet talán a családom, férjem, a gyerekek és a barátok szerető gondoskodásának példája adta nekik. Anyukám és anyósom a kedvenc ételeimet főzték, olyan sokat, hogy másokat is megvendégélhettem belőle. És a környezetünkben élő barátok, ismerősök sokat segítettek nekünk, finomságokkal, gyerekvigyázással, bevásárlásokkal kedveskedtek. Több betegársam már nem hitt a családban, hogy hosszú évek alatt férj-felenség még szeretheti egymást, lehet közös mondanivalójuk, és nem hittek a „bajban” is kitartó barátságban sem.

Nem ismertem fel azonnal, de most már tudom, itt volt a helyem a kórházban. Leírhatatlanul sokat kaptunk ezalatt a két hónap alatt. És nagy öröm volt, hogy talán mi is tudtunk adni.

Angyalok a vonaton

Karácsony előtt a vasutassztrájk napján vidékről Budapestre utaztunk gyerekeinkkel. A második állomáson egy idős néni szállt fel és leült a mellettünk lévő ülésre. Elindult a vonat. Hamarosan kiderült, hogy a vonatot szétkapcsolták és a néninek a másik felén kellene ülnie, így pont az ellenkező irányba utazik, mint ahova szeretne. Bosszús volt és szomorkodott, mert távollévő gyerekéhez utazott volna, és ki tudja, mikor és hogyan ér oda.

Hogy a hosszú úton a gyerekeket lekössem, ne rohangáljanak, ugrándozzanak, hangoskodjanak, megkerestük, milyen karácsonyi dalokat ismerünk, ők elénekelték sorra, és amikor elunták, adventi történeteket meséltem nekik. A néni figyelemmel kísért minket. Megszólított: „Fiatalasszony, nem véletlen, hogy erre a vonatra szálltam. Visszanyertem a hitemet, hogy ma is vannak Istenben bízó fiatal családok és ezek a gyerekek, ha felnőnek, továbbadják majd, amit szüleiktől kaptak, az istenhitet. Bevallom, először nagyon dühös voltam, mert Pesten órákat kell várnom a visszamenő vonatra, de mégis hálás vagyok, mert a Jóisten ezt a karácsonyi ajándékot szánta nekem, hogy láttam ezeket a kis angyalokat énekelni, Istenről, Jézusról kérdezni.”

A pápára figyelünk „Totus Tuus” („Egészen a Tied, Mária”)

Szent Ágoston ezt írta: Amor meus – pondus meum, „Szeretetem az én terhem.” A szeretetnek ez a meghatározása a kereszt szemléletéből született. A szeretet nemcsak felemel, nemesít, a szeretet teher is. Lehetséges volna, hogy a szeretet terhe és keresztje jobban beszél a szeretetről, mint az elragadtatások és a szárnyalások? „Szeretetem az én terhem.”

Ezért mondta az Úr: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.” (Mk 8,34) Meg azt is: „Aki nem veszi föl keresztjét, s nem követ engem, nem méltó hozzám.” (Mt 10,38) Mikor ezeket a szavakat mondta, még senki sem gyaníhatta, hogy ez a nagy „próféta” (vö. Lk 7,16) egy napon majd saját keresztjét viszi, hogy meghaljon azért az igazságért, melyet hirdetett.

(A Szentatya elmélkedései a fájdalmas titkokról)

*Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

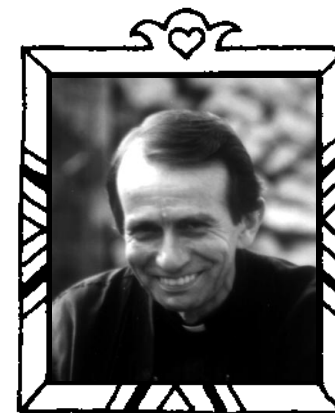
*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép tüzes nappalon,
De háborús éjjel.*

*És megvakultak szemeim.
Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

(Ady Endre)

Levél Tilman atyától

(a német Schönstatt-mozgalom vezetőjétől)

*Mert szeretsz engem, Atyám:
igen!*

Tegyenek egy próbát! Kérdezzék meg az emberektől: Hisz Ön Istenben? A válasz: Természetesen. Vagy: Kell, hogy legyen valamiféle felsőbbrendű lény. Kérdezzenek tovább: Hiszi-e, hogy ez az Isten szereti Önt? Beszélgetőpartnere erre valószínűleg el fog némulni.

Ez az Egyház ajándéka: Isten belenyúl az életünkbe, és feladatot ad nekünk. Jön valaki, akinek szüksége van rám vagy a munkámra. És Isten közbeavatkozik, mert szeret minket. Ezért így válaszolunk:

Mivel szeretsz engem, Atyám: igen!

Öt percre megállunk és megkérdezzük magunktól: Hol ad nekem feladatot Isten? Ez lehet otthon (gyakran egészen apró dolgok is nagyon nehezek lehetnek) vagy az utcán (gyakran terhünkre van a közlekedés többi résztvevője) és felfedezzük: Ez egy feladat – fel kell porszívózni a padlót vagy tekintettel kell lenni a közlekedés többi résztvevőjére. És mindezek mögött ott áll Isten és azt mondja: Most szükségem van rád ehhez. Mi elhisszük ennek az Istennek, hogy szeret minket és ezért mondjuk neki: Igen, Atyám!

Tilman atya

Valami különös szép törvény az Istennek földi rendjében, hogy minden szerencsétlenségünkből valami jó fakad. Minden keserűségünkből valami édesség... Minden szenvedés valami gyöngyöt terem.

(Gárdonyi Géza)

Élő háziszentély

December 24-én történt. Pásztorjátékra mentünk az egyik budapesti templomba, ahová magunkkal vittük unokatestvéreink gyerekeit is. Utána találkozót beszéltünk meg szüleivel egy tíz percre lévő McDonalds-ba, hogyha előbb véget érne a pásztorjáték, ne kelljen fagyoskodni a -9 fokos hidegben. Arra nem gondoltunk, hogy Szenteste még ez a „kapitalista abrakolda” is bezár. Az unokatestvérünkre várni kellett és a legkisebb gyermekünk – aki négy hónapos volt – igencsak türelmetlenkedett. Mire megérkeztek, már nem lehetett lecsitítani. Hiába tartottam a karomban, vigasztalhatatlan volt. A cumit kiköpte, üvöltött, ellökte magát és zihálta be a jéghideg levegőt. Ekkor még tíz perc viszszaút várt ránk az autóig.

Mire hazaérkeztünk, úgy berekedt, hogy csak hörögni tudott. Emberi számítás szerint, tüdőgyulladás nélkül nem lehetett megúszni ezt a kis „kalandot”. Odavittük a Szűzanyához a háziszentélybe és kértük, hogy gyógyítsa meg.

Másnap reggel vidáman ébredt, megfázásnak, rekedtségnek nyoma sem volt.

Ez volt a legkedvesebb karácsonyi ajándékunk.

Háziszentély-könyv

Kérjük a családokat, hogy egy A/4-es méretű lapon állítsatok össze a háziszentélyetekről egy kis ismertetőt, leírást (egy kis imát, történetet, hogy jött létre stb.), melyet Óbudaváron gyűjtenénk, hogy tudjuk pontosan, hány működő háziszentélyünk van. Azoktól is várunk ismertetőt, akiknek „anonim” háziszentélyük van. Fényképet legyetek szívesek mellékelgetek hozzá.

Köszönettel: Róbert és Rita

Otthonra találtunk

Isten szereti a konkrét kéréseket, avagy hogyan jutottunk lakáshoz

Történt pedig, hogy Békásmegyeren laktunk albérletben, két éve voltunk házasok és már beköltözött a pocakomba az első babánk. Innen mennünk kellett, rengeteg helyen kerestünk albérletet, de amint egyre gömbölyödő pocakomat meglátták, bezárultak előttünk az ajtók. Önálló lakásra semmi esélyünk nem volt, maximum egy szükséglakásban reménykedhettünk.

És akkor egy könyvben olvastuk, milyen fontos, hogy kéréseinket konkrétan megfogalmazzuk az Úristennek, hisz Neki bármit módjában áll megadni, és mégis olyat szeretne, amelyet mi kérünk tőle. Ezért mi egész pontosan megfogalmaztuk, hogy milyen lakásra is gondoltunk: hány szoba legyen, erkély, biztonsági szempontok, lehetőleg ne legyen panel és cserepes teteje legyen.

Egy-két hét múlva sajnos meghalt a nagymamám, akinek az örökségéből kaptunk pénzt lakásra. Így bementem az önkormányzathoz érdeklődni, és amíg várok, megismerkedtem egy kismamával, aki megadta nekem azt a címet, ahol aztán lakást vettünk. Teljesen olyan volt, mint amelyet kértünk: csendes, jó levegőjű helyen, a második emeleten, egy másfél szobás lakás, viszonylag nagy erkéllyel, konyhával, és piros cseréptetővel. Kislányunk pár hónapos volt, amikor beköltözhattünk.

Isten meghallgatta és teljesítette kérésünket. Biztosak vagyunk abban, hogy egy apának örömet okoz, ha teljesíteni tudja gyermeke kéréseit, ha ez a gyermeke javát szolgálja.

Köszönjük Neked, Úristen, hogy Te mindig meghallgatsz minket és komolyan veszed kéréseinket.

Utóirat egy másik családtól: Az előző történet még ifjú házas korunkban megragadott minket, s mivel a mi lakáshoz jutásunk is nehezen megoldhatónak tűnt, mi is megfogalmaztuk kéréseinket, odabízva az Úrra, hogy segítsen, ha jónak látja. Nekünk jó volt a panel is, de 1+2 fél szobásat szeretnénk volna, és ha nem nagy luxus, egy pici földdarabot is hozzá. Pályázat útján elnyertünk egy ilyen lakást, picike előkerttel, közel a munkahelyemhez. Hála Neked, Urunk!

Megismerkedésünk története

Egymásra találtunk

Általános iskolás koromtól tagja voltam a Szent László templom gitáros „kiskórusának”. Ez egy fiatalokból álló vidám, baráti közösség volt. Együtt jártunk hittanra, együtt énekeltünk, kirándultunk, buliztunk. Így, amikor Debrecenbe kerültem gimnáziumba, természetesen folyamatosan leveleztünk egymással. Szeptember vége felé az egyik levél sarkában szerény aláírás, alatta zárójelben: (azt hiszem, még nem ismeresz). Az első szabad hétvége, amikor hazajöttem, novemberben volt. Mihelyt hazaértem, felhívtam a barátaimat, mondták, hogy aznap délután buli lesz. Nagy örömmel készülődtem és ők hasonlóképp fogadtak. A buli már javában tartott, mikor csöngettek. A hangzavar miatt nem hallotta senki, csak én, mert épp a folyosón voltam. Kinyitottam az ajtót és egy komoly fiatalembert láttam magam előtt. Beengedtem, mert láttam rajta, hogy közénk tartozik. Köszöntem neki, ő visszaköszönt, rám nézett és azt mondta: „Te vagy a Saci!” Akkor találkoztunk először.

Márciusban végleg hazajöttem és újra rendszeresen jártam a közös programokra. Gyakran beszélgettünk egymással, mint jó ismerősök. Nyáron egyhetes nomád táborozást tartottunk a Mátrában, ahol már komolyabb témákról is beszélgettünk és egyre jobban kezdtük megismerni egymást. Tibinek tetszett, hogy 15 évesen egymagam készítek ebédet 28 embernek. Feltehetően ízlett neki a vadas tésztával meg a puding. Persze mindezt szabad tűzön tég-lára állított hatalmas fazékban kellett elkészíteni. Nekem tetszett, hogy mindig higgadt, megfontolt, ugyanakkor humoros, vidám. Számomra akkor már már felnőtt férfi volt. Én akkor épp csak 15 éves múltam, ő a táborban lett 20.

Kapcsolatunk ezután a nyár után kezdett elmélyülni. Többször mentünk kettesben színházba, moziba, és utána órákig beszélgettünk. Egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Október végén kezdtünk el egymással járni és négy év múlva Tibor napján házasodtunk össze.

Idén ünnepeljük 15. házassági évfordulónkat, bár nehezen hisszük el, hogy már húsz év telt el az első találkozás óta. Még mindig tudunk olyan csodálattal nézni egymásra, mint az első találkozás alkalmával.

Ahogy Tilmann atya mondta, lássuk nagynak a társunkat, mert ugyan a társam szeme most is olyan szép kék, mint húsz évvel ezelőtt, de néha fáradt, elcsigázott a pillantása, és nekem akkor is meg kell találnom benne a csillogást. Ha nem csillogna, az csak az én hibám lenne – és ugye felelősek vagyunk azért, akit megszelídítettünk.

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Kedves Asszonyok! Nagy kereszt számomra, hogy a férjem gyorsan hoz döntéseket, szereti a változatosságot, az izgalmas, kalandos történeteket, míg én lassabb, kimértebb, nyugalomszerető vagyok. Ő felhőkben szárnyaló sasmadár, én a fészekben költő kotlós vagyok.

Ő hosszú távon gondolkodik, tudja mi lesz tíz év múlva, viszont nem tudja, miből vesszük meg az iskolásoknak a felszereléseket.

Pl. vásárláskor szívesen dönt gyorsan, nem bírja, ha két-három áruház-nál több helyen is nézelődünk egy komolyabb tárgy megvásárlásakor, míg én begyűjtöm több helyről az információkat, míg döntenem merek.

Könnyen dühbe gurul, de gyorsan megbocsát, én pedig csak kapkodom a fejem, mert már kéri is a bocsánatot, amikor én még el sem kezdtem haragudni.

Van egy mondás: „Az a baj, hogy a férfiak azt is elfelejtik, amire emlékezniük kellene, az asszonyok arra is emlékeznek, amit el kellene felejteniük.” Ez ránk nagyon igaz. Nem egyszer megesik, hogy fontos dátumokat elfelejt, még a sajátjait is, de elfelejti azt is, ha megbántották, nem táplál haragot a szívében, én pedig hosszan rágódom a megsebző szavakon, és szívemben ha meg is bocsátok, nehezen felejték.

Szereti, ha barátai a házukban nyüzsgönek (hála az Égnek, hogy nekem nem kell feltétlenül kiszolgálnom őket), míg én inkább olvasni, zenét hallgatni szeretek.

Van, hogy a gyerekekkel és velem „szeregetrohamai” vannak, játszik, dögönyöz, puszilgat minket, ugyanakkor egy kellemetlen telefontól teljesen maga alá zuhan.

A szobákat szívesen átrendezgetné évente többször is, én ettől gutaütést kapok.

Nem könnyű elviselni, hogy teljesen más mint én, de Tilmann atya szokta mondani: „A szeretet fájhat.” Fáj is, de nem annyira, hogy ne ven-ném észre, milyen jó, hogy mer és tud döntenem (ha csak rajtam múlna, nem

nagyon fognánk valami újba), hogy könnyen teremt kapcsolatokat, így több családdal ismerkedtünk meg. Jó, hogy sokszor kimozdulunk otthonról, én előnyben részesítenék inkább egy társasjátékot vagy közös gyurmázást, alkotómunkát. Fergeteges jókedve sokszor magával ragad és feldob, és hosszasan feltankol engem. Más, mint én. Ez fáj, de nem baj.

Vallomás a férjnek

„Gyere velem repülni!” – szól a madár a virágnak.
 „Tapadj az ágra mellém!” – szól a virág a madárnak.
 (Weöres Sándor)

Kedves Férjem! Nekem meg az a nagy kereszt, hogy a B. Nejem pimaszul megfontolt, többször meggondol mindent, racionális, nem lelkesül át kellően az én fergeteges ötleteimtől.

Amikor megismertem, borzasztóan tetszettek ezek a tulajdonságai. Nem „dőlt be” nekem, nem esett hasra „zsenialitásomtól”, okossága, higadtsága lehütötte forró fejemet. Ez a nő kell nekem, gondoltam akkor, és gondolom most is:

Nagy biztonsággal merek gyorsan dönteni, mert kérdései, kételyei hozzásegítenek ahhoz, hogy a problémát több oldalról megvizsgáljuk.

Igaz, hogy én kötöm az ismeretségeket, ő túl szégyenlős ahhoz, hogy másokat „csak úgy” megszólítson, de a kapcsolatokat ő ápolja, ő figyel a részletekre. Ő számon tartja az ünnepeket, legalább egy rövid telefonhívás erejéig köszönti a távolabbi családtagokat, nekem ehhez nincs érzékem. A társaságban sokszor én viszem a szót, amikor hazamegyünk, mondja, nem vetted észre, hogy XY szomorú volt, ZQ-val tapintatosabban beszélhettél volna, tudod, hogy az alacsonyysága a gyenge pontja, nem bírja, ha ezzel viccelődnek. Mások apró rezdüléseit, zavarát, szemöldökösszehúzásait is számon tartja és odafigyel, hogy ne bántsa meg.

Kíméletlenül elrángatom kirándulni, kell, hogy ott is együtt legyen a család, de milyen jó, hogy ott van. Ha ő nem lenne velünk, a gyerekek lihegnének utánam, nekem az a fontos, hogy minél nagyobb távot legyalogoljunk. Ő minduntalan megáll, gyűjtögeti a lányokkal a virágokat, a madarakat, a faodúkat, nyomokat, túrásokat lesi, minduntalan megáll, így én is rákényszerülök arra, hogy gyönyörködjem a természetben.

A feleségem különleges asszony. Vonz, mint a mágnes, de nagyon fárasztó. Mindennapi csatáinkat megvívjuk, de szívesen harcolok az én úrnőm kegyeiért.

Vallomás a feleségnek

„Örömöm sokszorozódjék a te örömödben,
 Hiányosságom váljék jóssággá benned.”

(Weöres Sándor)

Öszidő

Szomszédunkban lakik egy kedves, vidám néni. Férje már „elköltözött” (ahogy ő mondja), kevés kis nyugdíjából spórolgatva él. Csupán kedvességgel, derűvel nem spórol.

A múltkor gyerekeink a pianínó tetejéről ugráltak, zenghetett az egész ház (panelban). Valaki kopogtatott nálunk, gondoltam, talán egy dühödtt szomszéd jön panaszt tenni. Félve nyitottam ajtót. A szomszéd néni állt az ajtóban egy tányér süteménnyel a kezében. „Egy kis abrakot hoztam a kis-kecskének. Úgy ugrándoznak, ficákolnak, biztosan éhesek.” Hát ilyen Ő.

Megkérdeztem tőle, hogy csinálja, hogy mindig derűs, bár szegény, egyedül van, nem könnyű az élete. Ő ezt felelte:

- Ismered azt a történetet, ami a királyról és szeretett szolgájáról szól?
- Azt hiszem nem.

– A királynak volt egy hűséges szolgája, aki gyerekkorától a király mellett volt. A szolga 70. születésnapján a király vacsorát adott tiszteletére. Utolsó fogásként dinnyét szolgáltak fel. A dinnye lédús, érett volt, a szolga az egyik szeletet habzsolta a másik után, a királyt meg sem kínálta. A király nagyon megkívánta a gyümölcsöt, és egy falatot bekapott a szolga tányérjáról. Azonban arca hirtelen elfintorodott, mert a kíváncsú dinnye ehetetlenül keserű volt. – „Nem vetted észre, hogy ez a dinnye keserű?” – kérdezte a király. – „Dehogyanisnem” – felelte a szolga. – De annyi jót kaptam életem során kezedből, Felség, hogy egy keserű dinnye említésre sem érdemes.

Én is annyi szépet kaptam az én Uramtól, hogy a „keserű falatokat” el is felejtem.

– Dehát oly sok nehézséget tetszett átélni, háborút, éhínséget, családja halálát (sorra elvetélt, egy gyermeke volt, aki rákban meghalt). Nem sok szép juthatott.

– Kislányom, majd megtanulod, nem a nagy események adják a boldogságot vagy boldogtalanságot, hanem a pillanatok. És nekem megszámlálhatatlanul boldog pillanatom volt, ha több nem is lenne, ezeknek az emlékeiből is megélnék.

GYEREKNÖVELDE

Előző számainkban azzal foglalkoztunk, szükség van-e korlátra. Milyen az a korlát, amire úgy gondoljuk, szükségünk lehet. Folytatjuk a megkezdett témát.

A jó korlát

A jó korlát ismérvei:

Akkor jó a korlát,
ha bizalomra épül,
ha barátságos,
ha jó helyen áll, van értelme,
ha kevés van belőle,
ha erős anyagból készült,
ha újra és újra felállítjuk, ha eldől,
ha a gyerek méretéhez igazítjuk,
ha jól látható, egyértelmű,
ha az anya és az apa ugyanoda állítja,
ha rá lehet támaszkodni.
Nézzük meg egyenként közelebbről:

Akkor jó a korlát, ha kevés van belőle. Ha nem kell állandóan és feleslegesen beleütközni. Túl sok tilalmat, szabályt sem megjegyezni nem lehet, sem betartani, hát még betartatni!!! Az elhibázott tiltás a gyerekből engedetlenséget vált ki, a szülőnél pedig az engedetlenség el-tűréséhez vezet. Ha takarékosan bántunk az utasításokkal, akkor amit kérünk, felértékelődik, a gyerek komolyabban veszi.

És aki valóban a legszükségesebbet követeli gyermekétől, nehezebben esik abba a hibába, hogy

megengedi azt, amit egyszer már megtiltott. Tilmann atya szokta mondani: tágas karámot biztosítunk a gyereknek, de azt erős falakkal védjük.

Vannak szabályok, amelyek fontosak bár, de ha nem tartják be a gyerekek, nincs súlyos következménye. Pl. a köszönés, megköszönni valamit, udvariasság... Mivel nem elengedhetetlenül fontosak, de mégis szeretnénk, ha mielőbb megtanulnák, valamit tennünk kell. Ezekben az esetekben nem adunk ki parancsot, nem alkalmazunk szülői kényszert, mint az éles késnél. Azaz nem azt mondjuk: Köszönj szépen a bácsinak! Hanem esetleg: Te is tudsz olyan szépen köszönni, mint mi? Akkor esélyünk van arra, hogy valóban meg akarja mutatni, ő milyen ügyes. És mi van akkor, ha mégsem köszön? Ha utasítottuk volna, ragaszkodnunk kellene ahhoz, hogy betartassuk a gyerekkel, aminek következtében megmákosolná magát és azért sem köszön vagy fogai közül kitérve egy kelletlen „csókolomot.” Biztosan nem azt tette volna, amit elvárnánk tőle. Ám mivel nem hangzott el utasítás, egyszerűen csak így szólhatunk

mosolyogva: Nem baj, majd megtanulod ezt is. Ezzel megérzi bizalmunkat, és időt adunk neki, hogy ezt a fontos ételszabályt is megtanulja. Nem utolsósorban pedig nem hoztuk olyan kellemetlen helyzetbe, hogy megszegyenüljön egy idegen előtt.

Vannak olyan szabályok is, amit egyszer feltétlenül be akarunk tartatni, máskor a gyerekre bízunk, hogy megteszi ezt. Pl. az óvodás gyerekektől nem várjuk el, hogy minden este egyedül rakjanak rendet a szobájukban, de előfordul, hogy megkérjük őket, mert fáradtak vagyunk, vagy sok dolgunk van, hogy csinálják meg. Ekkor nem parancsot adunk ki, hanem kérünk. – „Gyerekek, megtennétek, hogy ma ti egyedül raktok rendet? Még sok dolgom van, és nagy örömet okoznátok vele.” Előfordul, hogy azt mondják: „nem”. Ekkor nincs semmi. Persze nem örülünk neki, de ennyi.

Ha a szülői kényszert csak a szükséges helyzetekre tartogatjuk, akkor az az előnyünk is megvan, hogy kéréseinket, tanácsainkat is szívesebben teljesítik.

Akkor jó a korlát, ha erős anyagból készült. Ha könnyedén félre lehet söpörni, nem nyújt biz-

tonságot, nem védelmez. Gondoljuk át, mit akarunk feltétlenül betartatni a gyerekkel, mi az, ami elengedhetetlenül fontos, és azt vegyük komolyan, legyünk következetesek. Tartsuk be akkor is, ha rossz vagy éppen jó hangulatunk van. Mi történne akkor, ha a tűz csak bizonyos alkalmakkor égetne?! Sokan azt mondják, nincs erőm, türelmem, energiám, hogy következetes legyek, inkább ráhagyom a gyerekekre. Vagy amikor még csak két gyerekünk volt, meg tudtam csinálni, de most... Ekkor valóban csak rövid távon nyerünk időt, békességet, viszont újabb vitákat, huza-vonát, nyafogást indítunk el. Megtanítjuk a gyerekeket, hogy csak kitartónak kell

lennie a hisztizésben, és mi engedünk. Inkább azt mondhatjuk, minél kevesebb időnk vagy több gyerekünk van, vagy minél türelmetlenebbek vagyunk, egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy következetlenek legyünk.

Nem könnyű magunkba fojtani a meggondolatlan tiltásokat, de parancsszó nélkül is irányíthatjuk gyerekeinket. Pl. Óbudaváron történt, az egyik fiús anyuka meglátta gyermekét egy magas fal tetején. Mi van akkor, ha rákiált: „Gyere le azonnal, mert rögtön leesel!” Vagy:

„Akkora pofont kapsz, ha leesel, hogy a fal adja a másikat!” Vagy úgy megijed a gyerek, hogy tényleg rögtön leesik, és akár komolyabb baja történhet, és akkor az anyuka mondhatja, hogy „ugye, megmondtam”, vagy nem esik le, és gúnyosan anyja szemébe nevet, „látod, nincs igazad, nem is estem le”. Az anyuka Óbudaváron majdnem rosszul lett, amikor meglátta fiacskáját a kőfal legtetetjén, de nem ordította el magát, hanem ennyit mondott: „Látod, nagy kövek vannak odalenn. Óvatosan hajlított térddel ugorj le a másik oldalon.” A fiú leugrott, kicsit megütötte magát és nagy örömmel anyjához futott.

Akkor jó a korlát, ha újra és újra felállítjuk, ha eldőlt. Természetes, hogy a gyerekeknek újra és újra el kell mondanunk, mit várunk tőlük. Egyrészt meg kell hogy jegyezzék, másrészt ellenőrzik, valóban komolyan gondoltuk-e. Ne sajnáljuk rá az időt, később kamatostól térül meg, hiszen a szófogadatlan gyereket egy pillanatra sem lehet egyedül hagyni.

A téma utolsó része a következő számban olvasható majd.

Ó, légy a mi érző, meleg bőrünk,
hogy a fájás lepergessen rólunk,
mint ludak tolláról a víz...

(József Attila)

Jó nekem, hogy a kezed rám
nyújtottad,
Megragadtál, szegény
ügyefogyottat,
És egy rántásra, minden
gyökerestül
Kiszakítottál én drága földemből.

És most, Uram, most itt fekszem
kezedben,
Tépetten, árván, fájón,
megepedten,
Alázatosan hajlott homlokkal,
Egyesegyedül tevéled, Urammal.

De jó nekem a Te kezembe esnem,
Soha ne engedj más helyet
keresnem.

Most, Uram, hogy nincs másom,
látod:

Jöjj, melengess föl halvány kis
virágod!
(Sík Sándor)

Sötét a bánat kútja s mint a jég,
de tükrén mégis ott borzong az ég,
mélységbe hullott életem elé is
így tartja védő két kezét a kék.

A bánat így emel fel égre mégis.
(Radnóti Miklós)

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk játszótéren, boltban, orvosi rendelőben, munkahelyen vagy lépcsőházban beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnós nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalomunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Keresztény szextelefon

Építkezünk, és idővel beláttuk, szükségünk van egy mobiltelefonra, hogy a szükséges építőanyagokat könnyen meg tudjuk rendelni, ha gond adódik, elérjenek. Nagyon hasznosnak bizonyult, és örvendeztünk, hogy mennyivel könnyebben mennek így a dolgok.

Egyszer csak egy férfihang keresett:

– A hirdetésre jelentkeztem – mondta.

– Nagyon örülök – válaszoltam (lakásunkat hirdettük falragaszokon). – Mit szeretne tudni?

– Először azt kérdezném, mit tud Ön nyújtani.

– Két és fél szobánk van, egy közepes méretű konyha és étkező és a mellékhelyiségek. De talán kérdezzen inkább Ön. Ismeri errefelé a lakásokat?

– Még nem, a barátaim ajánlották Önöket. De én inkább azt szeretném tudni, hogy Ön mire lenne hajlandó.

– Ezt hogy érti?

– Problémáim vannak az ágyban és maga tudna segíteni. Hogy néz ki? Megállt bennem az „ütő”, gyorsan kinyögtem, hogy „téves” és lecsaptam a telefont. Émelyegtem, önérzetemet sértve éreztem: egy tisztas család-anyától ilyet kérni, és kicsit sajnáltam is a szerencsétlen flótást, hogy problémáira csak ilyen megoldást tud elképzelni.

Alig tértem magamhoz, az előző hívást másik és másik követte. Eleinte lecsaptam, mondván, téves, de később elgondolkoztunk férjemmel, mitévők legyünk.

A legegyszerűbb megoldásnak az tűnt, hogy megváltoztatjuk a számunk, hiszen újabb hirdetések jelenhettek meg, mert már több héten keresztül hívogattak. Már kezdtem megszokni az ilyen jellegű hívásokat és gondoltam, még ha valaki szórakozik is velünk, talán a Jóisten feladatát akar nekünk adni ezzel, és a legjobb, ha felkészülök rájuk. Ha a koncentrációs tábor lehetett a legjobb pólya Kentenich atya számára, ha Schönstatt számára nincs tabu, és mélyen az életbe nyúl, és a gondviselésbe vetett gyakorlati hit azt jelenti, hogy Istent meglátjuk a bennünket érő események mögött, Isten még a mások ellenünk elkövetett bűneit is felhasználhatja, ez a számomra (bevallom) gusztustalan helyzet miért lenne kivétel?

A hívások különböző helyzetekben érnek, van hogy bevásárolok, az oviban vagy iskolában vagyok, vagy dolgozom, így a helyzetnek vagy hangulatomnak megfelelő válaszokat adok:

– Kedves Uram, Ön olyat akar, amit bárki megkaphat, ha van egy kis pénze. Ön sokkal többet érdemel. Olyan szeretetet, amit szívből adnak és nem pénzért. És az az öröm összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint amit egy ilyen helyen kaphat. Egyébként rossz számot hívott, férjem van és gyerekeim.

– Az Ön problémáira egy szerető szívű asszony jelent megoldást. Sokkal értékesebb kincset kap, mint amit a hirdetésben ígérnek.

– Miért éri be megvásárolható dolgokkal, ami ma az Öné, egy óra múlva másé? Megvásárolhat egy gépies testet, de egy Önnel együtt rezdülő, az Ön szeretetét szeretettel viszonzó asszonyt nem. Ne adja alább, keresse az igazit.

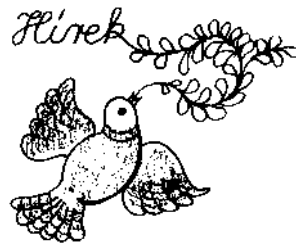
Telefonáló: Közeledünk a helyhez. Felkészültek a lányok? – A pénzre éhes, elfásult, kiégett, kihasznált lányokra gondolnak, akik alig várják, hogy azt a pillanatot is elfelejtsek, hogy magukkal találkoztak?

– Ha egy színes üvegdarab és egy drágakő között kellene választania, melyiket kéré? – A drágakövet. – Azt hiszi, a hirdetett helyen drágakövet kap?

Telefonáló: Alig várom, hogy együtt lehessek Önnel. – Akkor jöjjön el a kedves feleségével egy katolikus Családünnepre (ekkor és ekkor) ott sok hozzám hasonló sokgyerekes asszonnyal és családjaikkal találkozhat. Ott van az Ön helye.

Hogy van-e értelme, hogy válaszolok ezekre a telefonokra már hónapok óta? Nem tudom. Az én dolgom csupán az, hogy szórjam a magokat. Majd az aratás Ura látja, hogy útszélre vagy termőföldre hullottak-e a magok.

Ui.: A cikk megírása óta a telefonhívások megszűntek.

Schönstatt-Családnapok 2000-ben Óbudaváron

Dátum	vezető házaspár	előadó(k):	részrtvevők:
VI. 18-24.		—	atyaszeminárium
VI. 25-VII. 1.	Palásthy I.+B.	Ther A.+Á. Vértessaljai J.+V.	többedszeri
VII. 2-8	Rajmon V.+E.	Varga K.+E. Abai T.+Zs.	többedszeri
VII. 9-15	Körmendy I.+Gy.	Csermák K.+A. Fleischer Z.+A.	először
VII. 16-22.	Perei G.+N.	Komáromi F.+M.	többedszeri
VII. 23-29.		Tilmann atya	szövetségi évf.
VII. 30-VIII. 5.		Tilmann atya	előadóképző
VIII. 6-12.		Endrédi I.+C. Pfitzner T.+Á.	többedszeri (betelt)
VIII. 13-19.		Bagdy Gy.+K.	többedszeri

Jelentkezés: Családok a Csaláért Egyesület, Virágh Orsolya
8272 Óbudavár Fő u. 11., tel./fax: 87/479-008

Leánytáborok:

június 27-júl. 1.	(13-15 évesek)	Óbudavár Aenn nővér
július 1-6.	(16 évtől)	Óbudavár Aenn nővér
július 9-14.	(7-9 évesek)	Nógrád Bartos Gellértné
		1025 Bp., Pusztaszeri út 7/a., tel.: 325-7097
július 16-21.	(7-9 évesek)	Mánfa Megyimórecz Istvánné
		7635 Pécs, Nagyszókói út 6/a, tel.: 72/250-575
július 23-28.	(9-12 évesek)	Óbudavár Virágh Orsolya

Fiútáborok:

július 1-8.	(felsőtagozatosok)	Bakony
július 9-15.	(alsótagozatosok)	Bakony
aug. 5-12.	(„döglesztő”)	Zemplén

Házasságunk karbantartása

Mi a NOE egy helyi csoportját csinálgatjuk 5-6 éve. Mindenféle programokat és előadásokat szoktunk szervezni, abszolút nem egyházi vonatkozásúakat... De történt a társaságban egy sajnálatos esemény. Az egyik családból a papa, a másiktól a mama fogták magukat és elmentek, otthagyván összesen 7 gyereket. Ez egy nagyon fura dolog volt. Elégge összeérett társaság voltunk már, és mindenkit megdöbbsentett ez a dolog. Tulajdonképpen innen indult ki, hogy kellene valami olyanról is beszélni, mint a házasságunk karbantartása. És egyáltalán, hogyan kerüljünk el ilyen dolgokat. Tehát ez volt az apropó, hogy csináljunk valamit, de mit? És akkor mi előálltunk, hogy ismerjük ezt a Családakadémiát, már találkoztunk ilyen előadásokkal. Mindenkinek tetszett: akkor innen hívjunk előadókat.

Hosszú volt a szervezés. Márciusban kezdtük el a szervezést, és szeptemberre lett belőle egy hétvégi program. Azért kellett már márciusban elkezdni, mert pályázatokat kellett írni, hogy az anyagiakat biztosítsuk; hogy ne legyen nagyon leterhelő a családoknak sem (az iskolakezdés miatt is...). A gyerekvígáztatást is meg kellett szervezni. A pályázatokat a testvérem csinálta. Három pályázatot adtunk be: a minisztériumhoz, a fővároshoz és a kerületi önkormányzathoz. A szállást csökkentett áron kaptuk. Balatonlellén működik egy önkormányzati üdülőközpont (régén úttörőtábor volt). Minden családnak külön faháza volt. Szeptemberben, az utószezonban kedvezményes árak voltak.

A program szerint péntek délután-este érkeztek meg a családok. Este mi röviden bemutattuk Schönstattot. Voltak olyanok is, akik nem vallásosak, de ennek ellenére szívesen jöttek. Végül is 15 család jött el (összesen 87-en voltunk). Csak egy olyan család volt, ahol a férj nem tudott jönni, csak a mama a gyerekekkel.

Szombaton volt két előadás, vasárnap pedig még egy. Véletlenül soproni volt mind a három előadó házaspár. Nagyon sikeres volt a dolog olyan szempontból is, hogy az előadók időben el tudtak jönni. Véletlenszerűen alakult ki az előadások sorrendje. De mégis nagyon jó volt. Tényleg az egyik a másikra épült. Így is munkálkodott a Szentlélek! Én ugyan mondtam az előadóknak, hogy ez nem igazán vallásos társaság, de mintha nem fogták volna föl. Csak ott a helyszínen döbbsentek rá, hogy miről is van szó.

De ezzel együtt nagyon jó volt, mindenki nagyon élvezte. Igazából ezt azon lehetett leszűrni, hogy a beszélgetés utáni körben olyanok is megszólaltak, akikkel évek óta együtt vagyunk, de nem tudtunk ilyen mélyen elbeszélgetni. Olyan bensőséges dolgokat mondtak el, hogy megdöbbsentő volt, hogy így meg tudtak nyílni egy előadás kapcsán. Ebből látszott igazán, hogy jól érezték magukat. És mindenki kapott olyan dolgokat, amiket hazavihetett. Az utóhangok is nagyon jók voltak. Tényleg jól sikerült! Gyakorlatilag nem volt semmi olyan, ami negatív lett volna. Szombat este misénk is volt. Lehívtuk a korábbi káplán atyát, egy mindenki által ismert, népszerű személyiséget, aki a témához kapcsolódóan rögtönzött beszédet mondott és jó hangulatot teremtett. Mindenki ott volt a misén is. Szerintem az előadók se tudnák megmondani, hogy ki nem volt hívó a jelenlevők közt. Annyira együtt volt a társaság. Éppen ma reggel is beszéltem az egyik anyukával, aki köszönte, hogy ott lehetett, hogy létrejöhetett ez a program. Külön kiemelném, hogy nagyon jó volt az a vázlat, amit írásban mindenki megkapott. Nagyon szemléletes volt a ház képe és a hozzá kapcsolódó dolgok. Életszerű. Az is jó volt, hogy ezt mindenki hazavihette, otthon kitehette, emlékeztette... Mert ez gyakorlatilag összefoglalta az előző kettőt is.

Igaz, hogy ez alapvetően nem vallási közösség, de a többsége vallásos. Jóllehet nem kötődünk egyik plébániához sem. Kezdetől fogva a NOE vezetősege sem akarta kihangsúlyozni a vallásos jelleget.

Posztívumként említem, hogy a gyerekek is ott voltak, hogy a különböző korosztályok kapcsolatban voltak egymással.

Az is jó volt, hogy kimozdultunk, hogy nem otthonra szerveztük a programot. Óbudaváron is jó az, hogy el kell oda utazni. Az mindig egy kicsit ünnep, ha elmegy az ember, mint pl. egy templomba. Itt tényleg szép környezetben, jó levegőn voltunk.

Csak az lett volna még jobb, ha az előadó családok gyerekekkel együtt végig velünk lehetnek volna.

A program sikeréhez még hozzátartozik a gyerekek programja, a gyerekvígáztatás is. Az egyik előadó házaspár magával hozta a gyerekeit is. Ott mondta az egyik nagylány, hogy ő általában nem szeret ilyen helyekre járni, mert mindig unatkozik; be kell mennie a kicsik közé..., de itt milyen jó volt, voltak nagyobb lányok is és kosaraztak, pingpongoztak, jól érezte magát, fel volt dobva. Ilyen szempontból is jó volt a helyszín: volt bekerített focipálya, kosárpálya...

Ünnepi közgyűlés Sopronban

Március 4-én Sopronban tartotta a Családakadémia jubileumi ünnepi közgyűlését. Ezzel zártuk le a hároméves előkészületi időnkét és ünnepélyesen följajánlottuk a Családakadémiát a Szűzanya kezei által Jézusnak születésnapjára ajándékol.

Az ünnepi közgyűlésen jelen voltak az osztrák családakadémia vezetői: Eva és Erich Berger Bécsből, valamint a Fraissler házaspár Grácból.

HÍREK innen-onnan

A fejlődés nyílhegye

Angliában hagyományosan a családok igen nagyra tartják a házaikat. Tőlük ered ez a mondás is: „Az én házam az én váram!” A manchesteri egyházmegyében a 2000. nagy jubileum megünneplésére katolikus háziszentély mozgalmat szerveztek a plébániákon az ottani schönstatti atyák javaslatára. Közel háromezer nem schönstatti család rendezett be otthonában háziszentélyt. Az egyik esperes atya javaslatára a plébánosok a schönstatti kegykép mellett döntöttek, mondván, Schönstattnak a háziszentély a sajátos karizmája.

A családok magukkal viszik a kegyképet a vasárnapi szentmisére, és a mise után direkt a számukra készített anyagot kapnak a következő hétre. Vagyis egy eredeti újdonságot valósítanak meg: hétköznapi lelkigyakorlat otthon a családban. A családpasztorációban ezzel pillanatnyilag ők vannak az élen.

Személyes arculatot adni a világnak

Március 14-én Pécsen és 15-én Óbudaváron női lelki napot tartottak, melyet Gertraud schönstatti Mária-nővér vezetett. A már több évre visszanyúló kezdeményezésnek most is nagy sikere volt.

A mai korban ugyanis talán a legfontosabb feladat megerősíteni a nőket, anyákat női hivatásukban, hogy szívét, lelkét, *személyes arcot* tudjanak adni világunknak.

A lelki nap anyagát az anyakörök az év folyamán feldolgozzák.

Schönstatti kápolna szentelése Brazíliában

Brazília fővárosában, Brazíliában a bíboros érsek schönstatti kápolnát szentelt március 19-én.

A főváros körzetében a mozgalom építését 1988-ban Marcello Xavier kezdte. A Szűzanya vándorszentélyét vitte házról házra. A 12 év alatt több mint harmincezen fogadták be és adtak otthont a vándorló Szűzanyának.

Az első magyar schönstatti kápolna alapkőének megáldása Schönstattban

Április 8-án Tilmann atya ünnepélyesen megáldotta az Óbudavárra tervezett szentély alapkőét. Ez az a faragott vörös homokkő, amit a fenti területen találtunk, és amelyen ez áll belevésve: **M 1914.**

Az alapkő megáldása Kentenich atya sírjánál történt, hogy ő hordozza ezt az alapítást.

Az alapkövet a 11 családszövetségi házaspár vitte magával Schönstattba.

Megalakult a magyar schönstatti Családszövetség

Közel öt évi előkészítő munka után április 8-án megalakult a magyar schönstatti Családszövetség. A 11 tag-házaspár busszal Schönstattba zárandokolt, és ott a kegykápolnában Tilmann atya kezébe tették le első fogadalmukat. Ebben a kápolnában alapította Kentenich atya a tanítványait 1914. október 18-án a Schönstatt-mozgalmat.

Az első magyar szövetségi évfolyam távlati célkitűzése a családmozgalom fájának gyökérzetévé válni!

Fokolare-Schönstatt tapasztalatcsere

Chiara Lubich schönstatti látogatásának folytatásaképpen a Fokolare Mozgalom hat vezető képviselője, valamint a Scuola Abba akadémiajuknak 26 munkatársa tapasztalatcsereére jött össze április 3-án Schönstattban a Josef Kentenich Institut és Schönstatt más vezető munkatársaival. A gyümölcsöző tapasztalatcsere csúcspontját most is a közös imádság jelentette Kentenich atya sírjánál. Itt az egyik fokolare képviselő azért imádkozott, hogy eredeti karizmájánál fogva Kentenich atya minden lelkiségi mozgalom atyja legyen!

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

– Azért, hogy Óbudavárra jelentkezzen gondnok házaspár.

– Hogy legyen a magyaroknak is schönstatti kápolnájuk.

– Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kantenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltalmazd az egész családot. Ne engedd, hogy Ági gyógyulásába vetett hitünk egy pillanatra is lankadjon, hiszen Te kitartást vársz tőlünk. Ámen.

Egészen természetes módon mindenkiben van bizonyos fenntartás a kényelmetlenségekkel, a kereszttel és a szenvedéssel szemben. Ha tehát Isten valami keresztet vagy szenvedést helyez kilátásba, akkor mindjárt nemet mondunk, mielőtt elgondolkodnánk rajta. Szent Pál így panaszkodik emberi természetéről: „Hisz nem azt teszem, amit szeretnék, a jót, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok...” (Róm 7,19.22)

...Kantenich atya azt figyelte meg magánál és a Szentlélektől nagyon erősen megérintett embereknél, hogy akik Istent nagyon mélyen megélik, erős vágyat éreznek a nagyobb szeretetre. Aki tehát megtapasztalja Istent, aki találkozik Vele, akit megérint — néha egy kicsit el is kényeztet —, abban megvan a vágy, hogy erősebben szeressen. Kész Istentől mindent elfogadni, amit azért küld, hogy növekedjen a szeretete. Ez érvényes a nehézségekre, a keresztre, a szenvedésre is. Aki találkozott Istennel, ezt mondja: Küldj el hát nekem mindent, ami megtisztítja a szívemet, hogy jobban szerethesselek Téged.

Istent a szenvedés mögött is fölfedezhetjük. Kantenich atya a dachau koncentrációs táborban újra és újra mondta magáról, hogy amit átélek, a „legjobb pólya”. Úgy, ahogy egy anya a gyermeke számára a legjobb pólyát készíti elő, úgy készíti elő a Mennyei Atya itt a koncentrációs táborban a legjobb pólyát. Ez Jézus Krisztus Lelke volt. Az a Szentlélek, aki Jézusnak az Olajfák hegyén megmutatta az Atyát a halál fenyegető szenvedései mögött.

Beller Tilmann: Küldd el nekünk Üdvözítőnk Lelkét, az erő Lelkét

Gondoljunk a hegedűhúrra, amely összecsavarodva hever egy asztalon. Valaki azt mondhatná: így szabad. De ott az asztalon kikészített állati béldarab, amely még inkább az állathoz tartozik, mint a hegedűhöz. Ám ha kifeszítik a hegedűn, s addig feszítik, amíg az alaphangot nem adja, már nem béldarab, hanem a hegedű szerves része.

És ha ráfeszül, rákoppant a művész ujjára és vonója, és az húzza, vonja, dörzsöli, cibálja, pattogtatja; zengeni kezd a húr, s akkor lesz szabad, mert két kézzel munkába vette a művész.

Ez az Isten fiainak a szabadsága. Ez a diadalmas, kifeszített, megvont és meggyűrt, de éneklő élet.

Szállj le a keresztről, ha Isten fia vagy! – gúnyolódik a tömeg a kereszt alatt. Számukra ez lett volna az egyetlen bizonyíték, ha Jézus megszabadítja magát kifeszítettségéből, megfeszítettségéből.

De Ő nem tette, mert így volt szabad, ott a kereszten kifeszítve, mint a hegedű húrja. Kifeszítve patánásig! De a világmindenség legszebb dalát zengve:

– Elvégeztetett: van diadal a bűn felett!

– Elvégeztetett: van diadal a szenvedés felett!

Feszül az életünk húrja? Addig kell megtanulnunk ezt a dallamot – az ALAPHANGRA hangolódva –,

amíg el nem pattan! Az ALAPHANG pedig Jézus lény = élete és Igéje.

Aki megtanulja, az már életében tud „énekelni”, mint a hajnalhasadás előtt felébredt madár. Még sötét van mindenütt, de ő már énekel, s úgy köszönti énekével a hajnalt.

(Gyökössy Endre)

Gólyahír

„Íme a gyermek örökség az Úrtól, a méh gyümölcse jutalom.”

(Zsolt 127,3)

Nagy örömmel adunk hírt, hogy 2000. január 27-én megszületett 3. fiunk, **BENEDEK**. Köszönjük az értünk mondott imáitokat.

Papp Ármin és Gabi,
Domonkos és Árminka
(Herend)

*

Örömmel tudatjuk, hogy január 24-én megszületett ötödik gyermekünk, **ROZÁLIA**.

Ozsvári Csaba és Imri
Imri, Áron, Csabi, Ilona
(Budapest)

Nem kell, de szabad... nevetni

A plébános atya gyakran megkér, hogy betegeinket látogassam, az ő engedélyével áldoztathatok is. Az egyik beteg megkérdezte:

- Mondja, maga apáca?
- Nem, 42 éve élek boldog házasságban a férjemmel.
- Ugyanazzal?
- Hát persze.
- Akkor maga szent.

☺

Elfelejtettem a házassági évfordulónkat. Bűnbánón kérdeztem a feleségemet:

- Meg tudsz nekem bocsátani?

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

– A mennyszámban semmi se fáj.

– Akkor ha a Katit a mennyországban megverem, nem fog fájni neki?

☺

Az iskolában a gyerekek fel-alá rohangáltak óra alatt a folyosón a tornaórára készülve. Büntetésből tízszer le kellett írniuk: Nem rohangálok a folyosón. Első osztályos gyermekünk tízszer gyöngybetűkkel leírta: „Nem rohangálok a folyosón.”

☺

December 6-án a kis Anna olyan rosszaságot csinált, hogy anyukája azt mondta neki:

Ő csüggedten ezt válaszolta:

– Kénytelen vagyok. Tilmann atya azt mondta, ez a munkám.

☺

Elég gyakran megesik, hogy az ételmaradék a hűtőszekrény hátuljába kerül, elfelejtkezünk róla és ott megromlik. Férjem többször megkérdi, megeszem vagy kidobja. Én sajnálom kidobni, ezért azt mondom, hogy megeszem, de aztán elfelejtkezem róla. Legutóbb férjem már azt kérdezte:

– Most dobjam ki, vagy egy hét múlva?

– Mikulás ide, Mikulás oda, elverem a fenekedet.

A kis Anna lehajtott fejjel ezt válaszolta:

– Mindjárt hozom a virgácsot.

☺

Szentmisén a kiengesztelődésnél, ahogy 4 éves kisfiam meghallotta a pap szavait: „engesztelődjete ki szívből egymással”, boldogan felkiáltott:

– Apa, most kell gratulálni!

☺

Pécsett a Havihegyi templomban rózsafüzért imádkoztak az asszonyok. A sok „Üdvözlégy” hallatán csodálkozva kérdezte meg 4 éves kisfiam: Anya, ezek most tanulják?

A szeretetszövetség megkötése

A minap kezembe került a szeretetszövetségünk megkötésekor elhangzott liturgikus szövegeket és imákat összefogó kis füzetecskénk. Nem mint ha ez olyan véletlen lett volna, hisz szép bőrkötésben, a magyar királyi szent családot ábrázoló szobor fényképével díszítve kezdetektől a szentélyünkben van a helye, de ritkán merül fel a gondolat, hogy újra elővegyük, elolvassuk.

Most, mikor újra átlapoztam, felelevenedtek bennem azok „a régi szép idők”. 1985-ben, az akkor 4 — azaz négy — családra terebélyesedett Magyar Családmozgalmunk elkezdett készülni az első hazai szeretetszövetségek megkötésére. Többrétű munka volt ez. Először is mindegyik család ott-hon készült lelkileg imádságokkal, áldozatokkal. Tervezgette a leendő háziszentélyét, amit a megkötéskor akart felszenteltetni.

Másodszor pedig közösen nekiláttunk, hogy kigondoljuk, hogyan is fog maga a szövetségkötés lezajlani nem csak akkor, hanem a későbbiekben mindig. Egyfajta liturgikus szöveget írtunk. Természetesen a Gódány családnak voltak erről már német és osztrák tapasztalatai, és ezekből az ottani szokásokból indultunk ki. Ott a szeretetszövetség megkötése egy párbeszéd a pap és a szövetséget kötők között, ezenkívül egy hosszabb imát tartalmaz, melynek két része van: egy mindenki számára szóló nemzeti, és egy, a család által írt saját szentelési ima.

A párbeszédet természetesen lefordítottuk magyarra, de a magyar nemzeti imát nekünk kellett összeállítanunk. Felismertük a jelentőségét mindennek: egy olyan imát kellett összeállítani, ami átfogja hazánk és az Egyházunk akkori helyzetét, megnevezi a problémákat, kéréseinket, amit a Szűzanya kezébe tesz, és összefoglalja azokat az áldozatokat, amelyeket mi felajánlunk a segítségéért.

A munka több lépcsőben zajlott. Először összeszedtük pontokba, hogy mit akarunk egyáltalán belevenni. Ez jó alkalmat adott hazánk és az akkor induló zsenge Schönstatti Mozgalom helyzetének értékelésére. Közben persze megismertük egymás ilyen irányú gondolatait. A kérések és a felajánlások listája is igen hosszú lett. Már akkor felmerült a Schönstatti Szentély építésének gondolata is.

Több hét után összeálltak a listák, és nekiláttunk megfogalmazni az imát. Nehéz feladat volt, mert szerettük volna, ha mindent sikerül belefog-

lalnunk, de minél rövidebbet kellett írunk. Természetesen a nyelvhelyességre és a szépségre is törekedtünk.

Több hónap munkájával, belső érlelésével elkészült az imádság. Mi ezzel az imával kötöttük meg a szeretetszövetségünket, együtt a háziszentélyünk szentelésével. Tilmann atya elment minden családhoz, és ezek a történelmi események otthonainkban zajlottak.

Később egyre több család jött körünkbe, és Tilmann atya egyre kevesebbet tudott jönni. A szeretetszövetség megkötése a személyes otthoni ünneptől a lelkigyakorlatok zárómiséjének részévé vált. A liturgikus szöveg azóta kissé megváltozott: személyesebb hangvételű lett, de a tartalma megmaradt. Az általunk írt nemzeti szentelési ima elimádkozása azonban – talán terjedelme miatt – elmaradt. Hogy jó ez vagy sem, nem az én tisztem megállapítani, én mindenesetre sajnálom.

Szeretetszövetség. Miért van rá szükség? Mennyivel leszünk másak, többek, ha megkötjük? – kérdezik főleg az újonnan körünkbe jött házaspárok. Álljon itt most az egész liturgia akkori szövege a szentelési ima nemzeti részével együtt. Aki kicsit átgondolja ezeket a szavakat, talán megérti a szeretetszövetség lényegét.

Munkatársi szentelés a Schönstatti Családok közösségében

Komoly felkészülés után a közösség egyetértésével a következő családok kéri, hogy a közösség munkatársai lehessenek: *(nevek)*

Pap: Mielőtt szentelési imájukat elmondanák, megkérdezem Önöket a Szentháromság jelenlétében, a Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyánk, Királynőnk és Győzedelmes Nagyasszonyunk képe, megboldogult Atyánk és Alapítónk és az itt jelenlevő közösség előtt: Mi a szándékuk?

Család: Szeretnénk mint család bekapcsolódni a szeretetszövetségbe, melyet az Istenanya 1914. október 18-án kötött alapítónkkal és az alapító közösséggel. Szeretnénk magunkat eszközként a rendelkezésére bocsátani, hogy az Atya máriás országa fölépüljön az egyházban és a világban.

Pap: Hogyan akarják ezt elérni?

Család: Arra szeretnénk a Schönstatti Úrnőnket kérni, hogy állítsa föl közöttünk trónját, ossza kincseit és hassa a kegyelem csodáit. Így váljon házasságunk és családuknak eleven schönstatti szentéllé.

Pap: Mit akarnak ezért konkrétan tenni?

Család: Hétköznapijainkat meg akarjuk szentelni odaadó és mindenben hűséges köteleességteljesítéssel és mindenekelőtt azáltal, hogy komolyan törekedni fogunk a katolikus házasságeszmény megvalósítására. Imáinkat, munkánkat és áldozatainkat, valamint minden fáradozásunkat és igyekezetünket felajánljuk schönstatti Úrnőnknek, mint a kegyelmi tőkéhez való hozzájárulásunkat.

Pap: Mit tekintenek sajátos apostolkodási feladatuknak?

Család: Erőink legjavát arra szánjuk, hogy a schönstatti családok közössége alapítónk szavának megfelelően az egész Schönstatti Mozgalom „Alapjává ÉS KORONÁJÁVÁ” váljon. Leghatásosabb apostolkodásunk a saját házasságunk és családuknak megszentelése legyen. Ily módon szeretnénk magunkat azért bevetni, hogy az Egyház és a világ megújuljon legfontosabb alapsejtjében, a családban.

Pap: Mondják el most a szentelési imájukat!

Családok: Schönstatti Anyánk, magyarok Nagyasszonya! Hívtál bennünket a szeretetszövetségbe, melyet 1914. október 18-án alapítónkkal és az ő közösségével kötöttél. Most mi is bekapcsolódunk abba a szeretetáramlásba, ami akkor a szentélyedből elindult, és azóta sokakat megérintett szerte a világon.

Bizalommal jövőnk Hozzád, hogy első szent királyunkhoz hasonlóan oltalmazd ajánljuk magunkat és honfitársainkat, különösképpen a magyar családokat. Te látod hazánk mai állapotát. A házasságok és a családok felbomlanak, az ifjúság nem lát célokat és példaképeket maga előtt, a munka elvesztette értékét és becsületét, az elvilágiasodott környezet, a különböző szellemi áramlatok, azoknak sokszor erőszakos terjesztése, megnehezítik a tájékozódást és igazságkeresést.

Hisszük, ahol a Gondviselő megengedi az összeomlást, azért teszi, hogy új élet keletkezzen. Ez történik ott, ahol Te emberi munkatársakat választasz, és szeretetszövetséget kötsz velünk.

Add nekünk a lelki otthonosságot, a lelki átalakulás és az apostoli gyümölcsözőség kegyelmét, a szellemek elbírálásának adományát. Nevelj minket, formálj mind tökéletesebb eszközökké kezvedben, hogy családjunkban betölthessük azt a szerepet, melyet Isten öröktől fogva eltervezett számunkra. Segíts bennünket, hogy szívesen fogadjuk a gyermekáldást és életünk példájával úgy neveljük őket, hogy a Te utadon járjanak. Induljon el a szentélyedből az a megújulás, melynek során itt, hazánkban szent családszigetek képződnek, ahol a házasság szentsége által mindig jelen lehet a Harmadik, aki egymás iránti szeretetünket állandóan tökéletesíti. Kérünk, adj mindehhez példaképeket, jó vezetőket és — ha terveiddel összeegyeztethető — otthont egy kápolnában itt Magyarországon.

Semmit nélkülöd — semmit nélkülünk. Mint szövetségeseid, komolyan életszentségre akarunk törekedni. Hűséges és minél hűségesebb kötelelességteljesítéssel, buzgó imaéletünkkel, egymás nagylelkű elfogadásával és az önnevelésünkkel járó minden fáradozásunkkal gyarapítani akarjuk a kegyelmi tökédet.

Példát állítasz elénk a názáreti szent családban és a szent magyar királyi családban, és segítesz minket Kentenich atya tanításaival. Vond minket magadhoz úgy, ahogy vagyunk. A Tied akarunk lenni mindenestül, képességeinkkel és kudarcainkkal együtt. A Te hathatós segítségére építve kérünk, hadd válhasson egyre inkább valósággá a Jézus által hirdetett és megvalósított Isten országa, az igazságosság, szabadság, szeretet, szépség és jószág birodalma bennünk, családjunkban és környezetünkben. Ámen.

(Minden család elimádkozza csendben a saját szentelési imáját.)

Pap: Most megkötötték a szeretetszövetséget. Hívó lélekkel meg lehetnek győződve arról, hogy azt az égben is elfogadták, s hogy az Istenanya most újra mondja Önöknek az alapítóokmány szavait: „Ne okozzon nektek gondot kívánságotok teljesülése. Én szeretem azokat, akik szeretnek engem.”

A jelkép (nálunk egy Schönstatti Szűzanyát ábrázoló medál) átnyújtása: Fogadják e jelet emlékeztetőül a SZERETETSZÖVETSÉGRE, melyet ma e kegyhelyen kötöttek. Válgon családjuk élő schönstatti szentéllé!

Gábor Miklós

KÖLYÖKOLDAL

„Jól van, apjuk!”

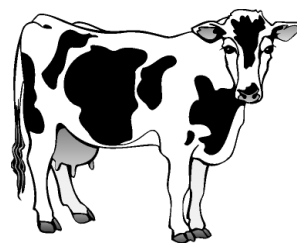
(Andersen meséje alapján)

Egy parasztházban a faluvégen öreg házaspár lakott. Kevésen eltengődtek, s még fölös jószáguk is volt: a lovuk. Elhatározták, hogy vásárra hajtják a lovat, eladják vagy elcserélik hasznosabb jószágért. De mi legyen az?

– Azt te tudod a legjobban, apjuk! – mondta az asszony. – Te mindig okosan cselekszel. Éppen ma van hetivásár a városban.

Megkötötte szépen az ura nyakravalóját, mert ahhoz ő értett a legjobban, kettő csokrot kötött rá, ami legényes külsőt adott az öregnek. Még a kalapjáról is levergette a port, aztán megcsókolta, s az ember elkocogott a lován.

Az országúton szembetalálkozott egy másik paraszttal, aki tehenet hajtott, olyan takarosat, amilyen csak lehet a téhen.

„Ez biztosan jó tejelő” – gondolta a paraszt, amikor szemügyre vette.

– Hallod-e, koma! – szólította meg a tehenes embert. – Állj csak meg egy szóra! Megegyezhetnénk. Nézd meg a lovamat, többet ér, mint a te tehened, de nekem a téhen jobb hasznót hajtana. Cserélsz-e velem?

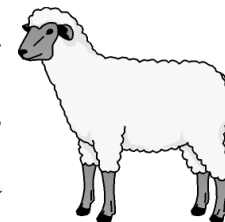
– Cserélek én! – mondta az, s nyomban megkötötték az egyezséget.

A mi emberünk most már hazafordulhatott volna, de ő már eltervezte magában, hogy a vásárba megy, hát nem akart róla lemaradni. Nemsokára utolért egy embert, aki birkát vezetett az országúton. Szép birka volt, sűrű gyapjas, jól kihízott.

„Ez volna még csak jó nekünk!” – gondolta a parasztember.

Megkötötték hát gyorsan a vásárt, a birkás ember, persze, nem is kívánhatott volna jobb cserét.

A keresztnél szembejött vele egy ember, jókora ludat vitt a hóna alatt.

– Ez aztán a kövér lúd! – szegődött mellé a mi parasztunk. – Milyen szép hájas, milyen finom a tolla! Madzagot kötnénk a lábára, elúszkálhatna nálunk a tócsában. Legalább nem kellene kidobni anyjuknak a kenyérháját. Hányszor mondta: „Ha egy libánk lehetne!” Hát most megkaphatja, ha ugyan cserélsz velem! Megköszönöm szépen, ha odaadod a birkámért!

Hogyne adta volna! Emberünk elbúcsúzott a birkájától, s tovább baktatott a lúddal. Árokparton vezetett az út, a sorompóór krumpliföldje mellett, ahová a tyúkját szokta kikötni. A mi emberünk azt gondolta, amikor meglátta:

„Sose láttam szebb tyúkot, mióta a világon vagyok! Egy tyúk mindig talál szemet, mégha vak is, ahogy mondják. Jól járnék, ha megkaphatnám a ludamért!”

– Cserélnél velem? – kérdezte a tyúk gazdájától.

– Biz az nem volna rossz!

Elég sokat végzett útközben, míg a városba tartott. Meleg volt nagyon, s megkívánt egy korty pálinkát, egy falás kenyeret. Útjába esett egy kocsmá, hát gondolta, betér egy kicsit. Épp a csaposlegény lépett ki az ajtón teli zsákkal a vállán. Az ajtóban egymásba botlottak.

– Mit viszel a zsákban? – kérdezte a paraszt.

– Rohadt almát – felelte a csaposlegény. – Jó lesz a disznóknak.

– Kár azoknak! – mondta a paraszt. – De szeretném, ha az anyjuk láthatná a tenger sok almát! A mi öreg fánkon egyetlenegy szem sem termett az ősszel. Fel is tettük az almáriumba, ott állt, amíg el nem rothadt. „Ez is valami.” – mondta az anyjuk. – No, most láthatná, mi a valami. De megörülne!

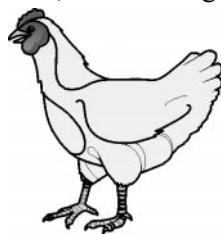
– Odaadom én, de mit adsz érte? – kérdezte a csaposlegény.

– A tyúkomat!

Betért a kocsmába a zsák almával. Tele volt a kocsmá, lókupecsek, marhahajcsárok poharazgattak, fogadásokat kötöttek, volt ott két ángliusz is, olyan gazdagok voltak, hogy majd kirepedt a zsebük a sok aranypénztől. A mi emberünk elbeszélte nekik, milyen jó vásárt kötött, elmondott mindent rendre, egészen a rothadt almáig.

– No, megállj csak, ad neked az anyjuk, ha hazamégy! – mondták az ángliusok.

– Ad hát, csókot ad!

– Kössünk fogadást! Fogadjunk egy hordó aranyban. Száz aranyat teszünk egy ellen, hogy szorulsz ma az asszonytól.

Befogták a kocsmáros szekerét, s elhajtottak a paraszt házához.

– Adjon isten, anyjuk!

– Fogadj isten, apjuk!

– Elcseréltem a lovunkat.

– Hiszen érted te a dolgot! – dicsérte meg az asszony, s megölelte emberét, nem törődött se zsákkal, se ángliusokkal.

– Egy tehenet adtak érte.

– Istennek hála, lesz tej a háznál! – örült meg az asszony. – Aludtjej kerül asztalunkra, sajt, meg friss vaj! De jó cserét csináltál!

– Az ám, csak hogy a tehenet meg odaadtam a birkáért!

– Okosan tetted! – szolt az asszony. – Neked mindig helyén van az eszed. Nemcsak juhtejük, meg juhsajtunk lesz, de gyapjúharisnyánk, meg gyapjúujjasunk is. A tehén nem ad gyapjút, kárba veszejt a szőrét!

– Hanem a birkát elcseréltem ám egy lúderért!

– Te mindenre gondolsz! Márton-napkor hát libapecsenye kerül az asztalunkra! Azt se tudod, mivel szerezz örömet nekem! Kikötjük a libát a tócsa mellé, még húzik is Márton-napig!

– De nincs ám meg a liba se! Elcseréltem egy tyúkért! – mondta az ember.

– Tyúkért! Azt tetted még csak jól! Lesz tojásunk, lesz kiscsirkénk, egész fészekalja! De régóta vágyom rá!

Úgy ám, de a tyúkot meg odaadtam egy zsák rothadt almáért!

– Jól van, apjuk! Igen jól van! Mindjárt megcsókollak érte, te kedves! Mert tudod-e, mi történt velem? Amikor elindultál a városba, azt gondoltam, hagymás rántottát készítek neked. Tojás még csak volt a háznál, de hagyma egy szem sem. Gondoltam, kérek a tanítóéktól, nekik sok termett, tudom. Hanem a vén tanítóné olyan zsugori. Azt mondta: „Nem termett a kertünkben semmi, még egy rothadt almám sincs! Még azt sem adhatok!” – No, most adok neki tízet is vagy akár egy teli zsákkal is. Jól van, apjuk, igen jól van. – Azzal megcsókolta az urát nagy örömeiben.

– Ez aztán igen! – kiáltott fel a két ángliusz. – Az ura elkótyavetyélte mindenét, de a jókedve megmaradt. Az urának nem szidást adott, hanem csókokat! Az ilyen asszony csakugyan aranyat ér!

TINIOLDAL

– Honnan tudom, hogy valaki szeret, de úgy igazán? – kérdezte nagylányunk.

– Szerinted honnan? – dobtam vissza a labdát.

– Háááát...

– Honnan tudod azt, hogy én szeretlek? Ha csak puszilgatnálak, az még nem szeretet, mert az nekem talán még jobb, mint neked.

Ha a fényképeidet mutogatom, vagy a jó bizonyítványodat, az sem, mert akkor az inkább büszkeség, hogy egy ilyen szép, okos lánynak vagyok az anyukája.

Ha sokat mondogatja valaki, hogy szeret, az nem feltétlenül jelenti, hogy valóban szeret.

– De akkor honnan tudom, hogy valaki szívből szeret-e?

– Például abból tudom, hogy apa szeret téged, mert amikor fáradtan hazajött a munkából és olvasni akart, és te odamentél hozzá, hogy a görkorigidat javítsa meg, rögtön megcsinálta.

Onnan tudom, hogy a nagyi szeret téged, mert amikor a múltkor elrebegted neki, milyen finom sütit ettél a Móniéknál, és úgy szeretnél olyat, hétvégére megsütötte neked, pedig sok dolga volt és egyáltalán nem szeret új recepteket kipróbálni, sőt ő maga az édességet sem szereti.

Onnan tudom, hogy a nagyapád szeret, mert amikor egyikünk sem tudott elvinni a koncertre, és neked itthon kellett volna maradnod, ő elkísért, pedig ki nem állhatja a „nyivákolást”, és a szombat délutáni pihenőjéről is lemondott, hogy a kedvedbe járjon.

És emlékszel arra, amikor elaludtál az iskolában az öltöző szekrényben és lekéstél az óráról, mert az éjszakai „kuruttyolásoktól” hullafáradt voltál, és a tanár panaszkodott rád, én megvédtelek, pedig én is „pipa” voltam rád. Hát, biztos nem azért, mert nem szeretlek.

Kapizsgálsz már, mi a szeretet?

– Onnan tudom, hogy szeretnek, ha megtesznek nekem olyat is, ami nekik nehezükre esik?

– Igen, a szeretet csak akkor valódi, ha képes áldozatot is hozni, és az áldozat bizony nem könnyű, sokszor fáj. Éppen ilyen helyzetekben állja ki a szeretetünk a próbát – vagy nem.

– A Tamara akkor biztosan szeret, mert a buliba, ahova csak őt hívták meg, nem ment el nélkülem.

– Nagyon jó, hogy ha igazán szeretnek, de az is legalább ilyen fontos, hogy te is tudj igazán szeretni. Hiszen nem csak azt kérdezzük, honnan tudom, hogy szeret-e engem valaki, hanem azt is, hogy én szeretem-e a többieket. De van valami, amit én sajnos csak felnőtt fejjel fogtam fel: csak egy valaki szeret igazán, akiben sohasem fogsz csalódní. Szerinted ki?

– Te és apa.

– Nézd. Bár nagyon szeretlek, de követelek el hibákat, előfordul, hogy nem helyesen szeretlek. Találsz minden emberben önzést, amikor saját maga érdekeit helyezi a tied fölé. Sajnos, ilyenek vagyunk. Tökéletlenek. Csalódsz. Ez fáj, de így természetes. Azonban egy valakiben sohasem csalódsz, az Ő szeretete tökéletes. Isten az. És ha Ő a szereteted alappillére, akkor egyre jobban és jobban tudsz szeretni.

Másodszor is első...

Szentelés Schönstattban (1950–2000)

Kereken ötven éve – 1950-ben – állt az Összentély oltára elé egy kis csoport; ők voltak az első szövetségi családok, akkor volt az első szentelés.

Az „első” – mindig sejteti, magában rejt: ez a kezdete valaminek. Az első után következik a második, a harmadik... Isten kegyelméből így is lett: számos családcsoport követte az első. A szentelés azonban már legtöbbször – a közben felépült – szövetségi családok szentélyében történt.

Most, ennyi év után újra egy első... Az első magyar szövetségi családcsoport érkezett Schönstattba, hogy az Összentély megszentelt falai között hallhassák: „*Önök mostantól szövetségi család!*”

A 11 magyar család április 7-én este érkezett Schönstattba. A következő nap délelőttjén csendes ráhangolódás, lelki megérkezés volt Tilmann Beller atya vezetésével. Ő vezette, kísérte a családokat négy éven keresztül eddig a napig. Délután fél ötkor szentmisét ünnepeltek a Családok Szentélyében. „*Sok mindent tud a világ, rengeteg dolog van a földön, de minden szomjazik egy légkörre, a szeretet légkörére...*” Így fogalmazta meg Tilmann atya a szövetségi családok hivatását.

A szentmise után alapítónk, Kentenich atya sírjához zarándokoltak a családok. Itt csendben minden házaspár köszönetet mondott és letette „ajándékait”, kéréseit.

Végül következett a szentelés az Összentélyben.

FŐZŐCSKE

Húsvét-e a húsvét bárány nélkül?! Ha nem néprajzos, hanem egyházi vonatkozásban nézzük, a bárány inkább az ünnep része, mint mondjuk a nyuszika, hiszen Jézus a Húsvéti Bárány, aki értünk feláldoztatott.

Nem mindenki szereti a bárányhúst, és nem is mindenki tudja elkészíteni, de akkor sem kell lemondani arról, hogy húsvét vasárnap bárányt találjunk. Aki tud pogácsát sütni, könnyedén elkészítheti kedvenc pogácsatészájából. A kiszagotott pogácsából kirakjuk a barika testét úgy, hogy a pogácsákat egymáshoz közel, de nem túl szorosan rakjuk (ha megkelnek, egymáshoz tapadnak, de így könnyen le is lehet törni egy-egy darabot). A nyers tészta „leeső” darabjaiból ezután megformázzuk a fejet, lábakat, pici farkat, megkenjük és megsütjük. Ha csak a sütés befejezése előtt pár perccel szórjuk meg sajttal, szép fehér gyapjat adunk a báránynak, de gyapjasíthatunk szezámmaggal, vagy szálkásra vágott mandulával is. Tiszta fűvel, vagy zöld krepp papírral füvesített tálcára tesszük, szájába egy szál tavaszi virágot tesszünk.

Ha játszani is akarunk vele, egy vagy több pogácsába mandula- vagy diószemet rejthetünk, és a sze-

rencsés megtalálók) jutalmat kap(nak). Előfordulhat, hogy élelmes gyerekeink megfúrják a pogácsákat a nyeremény reményében, ezért legyünk mi is szemfülesek.

A teljesség kedvéért egy finom pogácsareceptet is megadunk.

Krumplis pogácsa

Megfőzünk 3 db közepes nagyságú krumplit. 5 dkg élesztőt kevés langyos, cukros tejben megfuttatunk. 75 dkg lisztet meglangyosítunk, de nem muszáj. Beleütünk egy egész tojást és két tojássárgáját (a fehérje jó lesz kenni), fél dl tejfölt. (A kimaradó fehérjét ki ne öntsük, egy-két tojást hozzáütve finom rántotta lesz a férjnek, vagy bundáskenyérhez használhatjuk.) 25 dkg margarint a megfőtt forró krumplihoz adunk (persze miután a vizet leöntöttük róla) és összetörjük. Ezt is és az élesztőt is a tálba zúdítjuk, kidagasztjuk, robotgéppel pár perc. Kétszeresére kelesztjük flancosan Tupperwareban és várjuk a nagy durranást vagy konyharuhával lefedve. Nyújtjuk jó ujjnyira, szaggatjuk nem túl kicsire, kenjük, szórjuk amivel akarjuk, majd újra kelesztjük. Én begyújtáskor a sütőbe szoktam tenni, ahogy melegszik a sütő, szépen megkel, így az energia sem vész kárba. Jó étvágyat!)

Közeleg a húsvét, a legtöbb újság tele van (lesz) jobbnál jobb barkácsötlettel, mi nehezen tudunk versenyre kelni ezekkel. A húsvét és az azt megelőző szent napok közös családi megüleséről valószínűleg nem sokat olvashatunk majd, mi inkább ezt választottuk rovatunk témájául.

A karácsony megünneplésének hagyományai vannak, a húsvétnak vajon miért nem, pedig legalább akkora ünnep, hogy Jézus meghalt értünk és feltámadt a halálból, mint hogy megszületett. Könnyebb az édes kisdéd babaszagú, pihe-puha hangulatát, az angyalok énekét megidézni, mint a fájdalmas férfiát, az elhagyott, elárult, meggyötört Jézust. Az egyház liturgiája segítségünkre lehet. Kisgyermekinkkel nehezen jutunk el a nagyheti szertartásokra, kamaszgyermekünk esetleg végigunatkozzák vagy el sem jönnek, persze vannak kivételek. Otthon is felidézhetjük Jézus életének utolsó napjait családjunk körében, ahol kicsik-nagyok együtt emlékeznek velünk, és biztosan ké-

sőbb mélyen őrzik majd ezeket az emlékeket, mint mi gyermekkorunk karácsonyainak hangulatát. A templomi szertartás hangulata és közösségi ereje pótolhatatlan, de fontos, hogy onnan hazatérve családjunkban ezt a lelkületet megőrizzük és továbbadjuk.

Nagycsütörtök: Az utolsó vacsora, az Oltáriszentség alapításának ünnepe. Ahogy János és Péter, előkészülünk a vacsorához. Az asztalon gyertya, pászkakenyér, bor (gyerekeknek szőlőlé) és esetleg sült hús (eredetileg bárányszerű, de itt most elsősorban nem a hagyományhűség a lényeg). Az étkező vagy konyha ajtajában mosdótál és kendő.

Gyülekezünk a vacsorához, megemlékezünk az apostolok versengéséről, és hogy Jézus példát mutatva, megmosta a lábukat. Mi is megmossuk egymás lábát.

Asztalhoz ülünk. A családfő, az édesapa megáldja a kenyeret és a bort, lehet a szentmise szavait használni: „Áldott vagy Urunk, Mindenség Istene, mert a Te bőkezűségedből kaptuk a kenyeret. Felajánljuk Neked, mint a föld termését és az emberi munka gyümölcsét. Ebből lesz számunkra a lélek kenyere.” „Áldott legyen az Isten mindörökké.” Hasonlóképpen lehet a bort is megáldani, persze hangsúlyozzuk, hogy a kenyérben és borban itt nincs valóságosan jelen Jé-

zus. Majd elköltjük együtt a vacsorát, miközben Júdas árulásáról, az új parancsról, szenvedésének, Péter tagadásának megjövedüléséről, a mennyei Atya házáról, a Vigasztaló Szentlélekről beszélhetünk, vagyis mindarról, ami az utolsó vacsorán történt. A gyerekek tele lesznek kérdésekkel.

A vacsora után virraszthatunk Jézussal (a gyerekek korának megfelelően), lehet Jézus elfogatásáról, halálfélelméről beszélgetni, fájdalmas rózsafüzért imádkozni, énekelni...

Nagypéntek: Otthon is járhatunk keresztutat. A kisebbek feszületet vihetnek, nagyobbak gyertyát. Az „állomásoknál” a gyerekekhez igazítjuk mondandónkat, az állomások között énekelhetünk és lassan körbe járhatunk. Végül a feszületet behelyezhetjük a „sírba”, mi a karácsonyi barlangistállónkat szoktuk használni (nagyobb csuhé kosár kivágott nyílással).

Nagyszombat: a szombati események felidézése után a „sírhoz járulunk”, üres a sír! Jézus feltámadt! Hálát adunk, hogy Jézus meghalt értünk, megváltott minket, helyet készít nekünk és velünk marad a világ végéig, esetleg nagy vidám közös éneklést „csapunk”. Az „üres sírt” felékesítjük, és díszhelyre tesszük.

Ezután jöhet a sonka, meg a nyuszi, tojás és egyebek.

*Szent Anyám,
vésd be mélyen a lelkembe azokat
a sebeket,
melyeket Fiad miattam érzett.*
(Kentenich atya)

*...A seb rózsát terem,
Mely nyílni fog az örök kertben
fenn!*
(Illyés Gyula)

*Az isteni szeretet mindig nagyobb,
mint amilyen nagy az ember
szenvedése lehet!*
(Szalézi Szt. Ferenc)

*Az emberélet keresztjei olyanok,
mint a kottában a keresztek:
fölernelnek.*
(Beethoven)

*A szeretet megalapozásához
az áldozattal kell hozzákezdened.*
(Saint-Exupéry)

*Ahol több az érzés,
több a szenvedés is.*
(Leonardo da Vinci)